Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ον Ἐν Ἀθήναις, 9 Φεβρουαρίου 1902 Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 6

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια).

—Εἶνε δᾶδες ρητινώδεις, εἶπεν ὁ Οὔρδαξ, καὶ οἱ ἄγριοι τὰς περιφέρουν κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα. . .

—Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ἐπιμένω ὅμως νὰ μὴν ἐννοῶ διατὶ τὸ κάμνουν, ἂν ἔχουν σκοπὸν νὰ μας κτυπήσουν.

—Οὔτε ἐγώτο ἐννοῶ καλλίτερα, προσέθεσεν ὁ Τζὼν Κόρτ, ἂν ἔχουν πράγματι αὐτὸν τὸν σκοπόν.

Τῷ ὄντι, ἦτο ἀνεξήγητον. Ἀλλὰ πάλιν πρὸς τί τόση ἔκπληξις, ἂν ἐπρόκειτο περὶ τῶν ἀγρίων, τῶν κτηνωδῶν νομάδων τοῦ ἄνω Οὐμπάγκη ;

Παρῆλθε μία ὥρα, χωρὶς νὰ μεταβληθῇ ποσῶς ἡ κατάστασις. Τὸ στρατόπεδον ἐξηκολούθει νὰ μένῃ εἰς προσοχήν. Τὰ βλέμματα ἐξηρεύνων τὰ σκότη, πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς δυσμάς, διότι, ἐν ᾧ τὰ φῶτα ἔλαμπον πρὸς νότον, ἓν ἀπόσπασμα ἀγρίων ἠμποροῦσε νὰ ἔλθῃ πλαγίως διὰ νὰ κτυπήσῃ τὸ κερδάνιον ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός.

Ἀλλ' ἡ πεδιὰς ἦτο βεβαίως ἔρημος. Ὅσον σκοτεινὴ καὶ ἂν ἦτο ἡ νύξ, οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ Πορτογάλου καὶ τῶν συντρόφων του, πρὶν νὰ ἠμπορέσουν αὐτοὶ νὰ κάμουν χρῆσιν τῶν ὅπλων των.

Μετ' ὀλίγον, περὶ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν, ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, σταθεὶς ἔμπροσθεν τοῦ ὁμίλου, τὸν ὁποῖον ἀπετέλουν ὁ Οὔρδαξ, ὁ Κάμης καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ, εἶπε διὰ φωνῆς σταθερᾶς :

—Πρέπει νὰ ὑπάγωμεν πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ ἐχθροῦ.

— Εἶνε ἆρά γε ἀνάγκη ; ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ· δὲν εἶνε φρονιμώτερον νὰ σταθῶμεν εἰς τὰς θέσεις μας προσεκτικοὶ καὶ νὰ ἀναμείνωμεν ἕως τὴν αὐγήν ; . . .

—Ναὶ ἀναμείνωμεν. . . ναὶ ἀναμείνωμεν. . ὑπέλαβεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ἀφ' οὗ ὁ ὕπνος μας διεκόπη τόσον δυσαρέστως . . . ναὶ ἀναμείνωμεν ἓξ ἑπτὰ ὧρας ἀκόμη, μὲ τὸ χέρι εἰς τὴν σκανδάλην τοῦ τουφεκιοῦ !.. Ὄχι ! καλλίτερα νὰ μάθωμεν μὲ ποιοὺς ἔχομεν νὰ κάμωμεν. Καί, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἂν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν κακὰς διαθέσεις, δὲν θὰ μου κακοφανῇ διόλου νὰ ξαναπέσω 'ς τὴ ρίζα τοῦ δένδρου μου, ὅπου ἔβλεπα τόσον ὡραῖα ὄνειρα. . .

—Τί λέγεις ; . . ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ τὸν Πορτογάλον, ὁ ὁποῖος ἐστώπα.

—Νομίζω ὅτι ἡ πρότασις δὲν εἶνε κακή, ἀπήντησεν· ὁπωσδήποτε, δὲν πρέπει νὰ κάμωμεν τίποτε χωρὶς τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις. . .

—Ἀναλαμβάνω νὰ ὑπάγω πρὸς ἀναγνώρισιν, εἶπεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, καὶ βασισθῆτε εἰς ἐμέ.

—Σᾶς συνοδεύω, προσέθεσεν ὁ ὁδηγός, ἂν ὁ κ. Οὔρδαξ το ἐγκρίνῃ. . .

—Αὐτὸ βεβαίως θὰ ἦτο τὸ καλλίτερον, εἶπεν ὁ Πορτογάλος.

— Κ' ἐγὼ εἰμπορῶ νὰ σας συνοδεύσω, ἐπρότεινεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

—Ὄχι... σύ, φίλε μου, νὰ μείνῃς, ἀπήντησεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Ἡμεῖς οἱ δύο ἀρκούμεν. Ἄλλως τε δὲν θὰ προχωρήσωμεν περισσότερον ἀφ' ὅσον χρειάζεται. . . Καὶ ἂν συναντήσωμεν ὅμιλον ἰθαγενῶν, διευθυνόμενον πρὸς τὰ ἐδῶ, θὰ ἐπιστρέψωμεν τροχάδην'. . .

—Κυττάξετε τὰ ὅπλα σας, εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

—Εἶνε ἕτοιμα, ἀπεκρίθη ὁ Κάμης· ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ λάβωμεν ἀνάγκην νὰ τὰ μεταχειρισθῶμεν. Ὁ σκοπὸς εἶνε νὰ μὴ μας ἰδοῦν...

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ φρονῶ, ἀπεκρίθη ὁ Πορτογάλος.

Ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ καὶ ὁ ὁδηγός, βαδίζοντες ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὸν γήλοφον. Ἐκεῖθεν ἡ πεδιὰς ἐξετείνετο κάπως ὀλιγώτερον σκοτεινή. Ἐν τούτοις ἕνας ἄνθρωπος δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ ὁρατὸς ἐξ ἀποστάσεως ἑκατὸν βημάτων.

Μόλις εἶχον κάμῃ πεντήκοντα βήματα, ὅταν παρετήρησαν ὄπισθέν των τὸν Λάγκαν. Χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε, τὸ παιδίον τοὺς εἶχεν ἀκολουθήσῃ.

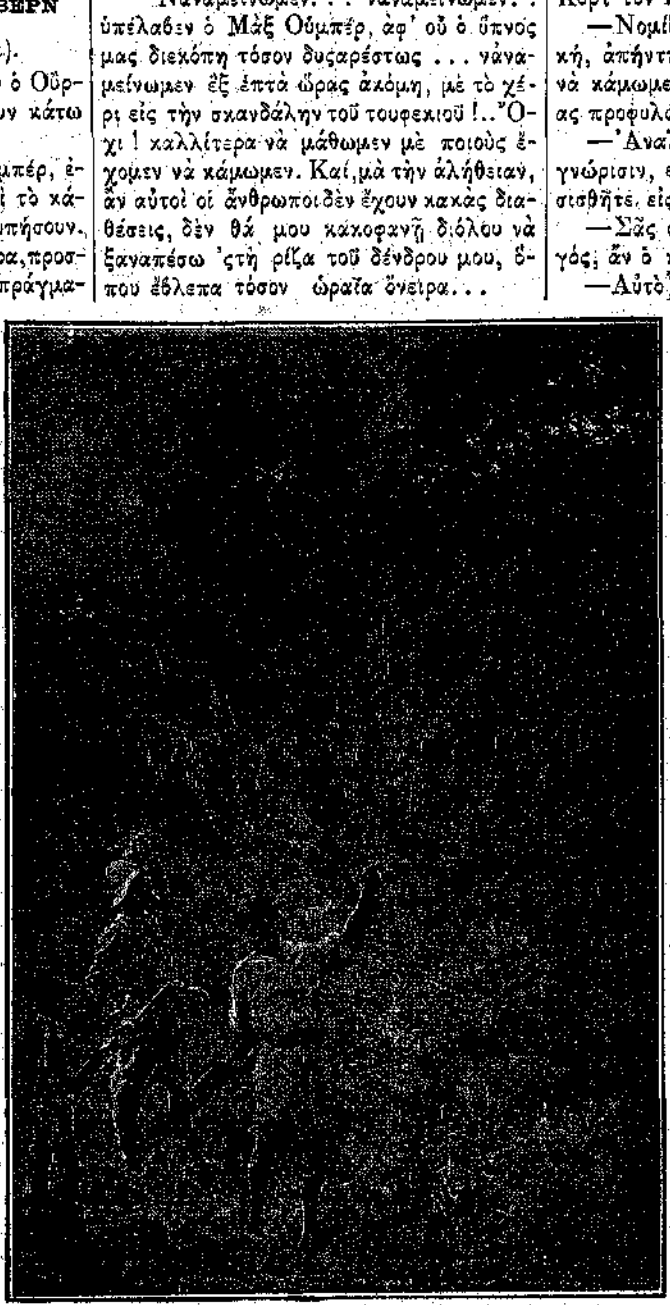

« Τῶρα διέγυναν ζωηροτέρας λάμψεις εἰς ὕψος πεντήκοντα ἕως ἑκατὸν ποδῶν ὑπὲρ ἄνω τοῦ ἐδάφους. » (Σελ. 42, στήλ. γ'.)

—"Ε! γιατὶ ἔρχεσαι, μικρέ; . . . ἀνέκραξεν ὁ Κάμης.

—Γιατί, Λάγκα, δὲν ἔμεινες μὲ τοὺς ἄλλους; ἠρώτησε καὶ ὁ Μάξ.

—Πίσω γρήγορα! διέταξεν ὁ ὁδηγός.

—Ὦ, κύριε Μάξ, ἐψιθύρισεν ὁ Λάγκας, μὲ σᾶς. . . ἐγώ. . . μαζί σας. . .

—Ἀλλὰ ξεύρεις καλά, ὅτι ὁ φίλος σου Τζὼν εἶνε ἐκεῖ-πέρα ...

—Ναί. . . μὰ ὁ φίλος μου Μάξ εἶνε ἐδῶ. . .

—Δέν σε χρειαζόμεθα! εἶπεν ὁ Κάμης μὲ ὕφος τραχύ. .

—Ἂς εἶνε πιά, ἀφ' οὗ ἦλθε ἂς τον κρατήσωμεν! ὑπέλαβεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Δὲν θά μας ἐνοχλήσῃ, Κάμη, καὶ ἴσως μὲ τὰ δυνατὰ μάτια του θὰ ἴδῃ τίποτε εἰς τὸ σκότος, ποῦ ἡμεῖς δὲν θὰ ἠμπορούσαμεν νά το ἰδοῦμεν. . .

—Ναί, θὰ κυττάξω . . . θὰ ἰδῶ μακρυά, ἐβεβαίωσε τὸ παιδίον.

—Καλά. . . ἔρχου κοντά μου, εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια σου.

Καὶ οἱ τρεῖς ἐπροχώρησαν ἐμπρός. Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ἀπεῖχον ἓν χιλιόμετρον ἀπὸ τὸν γήλοφον, καὶ ἄλλο ἓν χιλιόμετρον τοὺς ἐχώριζεν ἀπὸ τὸ μέγα δάσος.

Τὰ φῶτα ἐξηκολούθουν νὰ λάμπουν κάτωθεν τῶν δένδρων, καὶ ἐκ τῆς ἀποστάσεως αὐτῆς αἱ λάμψεις των ἦσαν ζωηρότεραι. Ἀλλά, ὅσον διαπεραστικὸν καὶ ἂν ἦτο τὸ ὄμμα τοῦ ὁδηγοῦ, ὅσον καλαὶ αἱ διόπτραι, τὰς ὁποίας ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ ἔδγαλεν ἀπὸ τὴν θήκην των, ὅσον ὀξὺ τὸ βλέμμα τοῦ μικροῦ μαύρου,—κανεὶς δὲν κατώρθωσε νὰ διακρίνῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐκράτουν τὰς κινουμένας δᾷδας. Τοῦτο ἐπεβεβαίονε τὴν γνώμην τοῦ Πορτογάλου, ὅτι τὰ φῶτα ταῦτα ἐκτινοῦντο ὑπὸ τοὺς θόλους τῶν δένδρων, ὄπισθεν τῶν πυκνῶν θάμνων καὶ τῶν μεγάλων κορμῶν. Βεβαιότατα, οἱ ἰθαγενεῖς δὲν εἶχον ὑπερβῇ τὸ ὅριον τοῦ δάσους, καὶ ἴσως δὲν ἐσκόπευον νὰ το κάμουν.

Ὁπωσδήποτε, τὸ πρᾶγμα ἐγίνετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀνεξήγητον. Ἂν ἐπρόκειτο περὶ ἁπλῆς σταθμεύσεως μαύρων, ἐχόντων σκοπὸν νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν πορείαν των τὸ πρωΐ, πρὸς τί ἡ φωταγώγησις ἐκείνη τοῦ δάσους; . . ὁποία ἀρά γε νυκτερινὴ τελετὴ τοὺς ἐκράτει ἀγρύπνους τοιαύτην ὥραν; . .

—Ἐγὼ ἀμφιβάλλω, παρετήρησεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ἂν εἶδαν ἀκόμη τὸ κερβάνιόν μας καὶ ἂν ἠξεύρουν ὅτι κατηυλίσθη εἰς τὸν γήλοφον τῶν ταμαρινοδένδρων..

—Πραγματικῶς, ἀπεκρίθη ὁ Κάμης· ἂν ἤλθαν, πολὺ ἀργά, ὅταν ἦτο πλέον σκότος εἰς τὴν πεδιάδα, καὶ ἀφ' οὗ ἐσβύσαμεν τὰ φῶτά μας, εἶνε πολὺ πιθανὸν νὰ μή μας εἶδαν· ὅμως αὔριον τὸ πρωΐ θά μας ἰδοῦν. . .

—Ἐκτὸς ἂς φύγωμεν πρὶν ἐξημερώσῃ, Κάμη! ὑπέλαβεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

Μετὰ τοῦτο, ἐξηκολούθησαν καὶ οἱ τρεῖς τὴν πορείαν των καὶ διήνυσαν ἀκόμη ἡμίσυ χιλιόμετρον πρὸς τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν, οὕτως ὥστε, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, δέν τους ἐχώριζεν ἀπὸ τὸ δάσος εἰμὴ ἀπόστασις ἑκατοντάδων τινῶν βημάτων.

Οὐδὲν τὸ ὑποπτον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους τούτου, ἡ ὁποία, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐφωτίζετο ἀπὸ τὴν ἀνταύγειαν τῶν δᾴδων. Δὲν ἐφαίνετο σκιὰ ἀνθρώπου οὔτε πρὸς νότον, οὔτε πρὸς ἀνατολάς, οὔτε πρὸς δυσμάς. Ἡ ἐπίθεσις λοιπόν, καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἐσχεδιάζετο, δὲν ἦτο ἐπικειμένη. Ἐκτὸς τούτου, ἂν καὶ εὑρίσκοντο ἤδη πολὺ πλησίον τοῦ δάσους, τῆς πρώτης γραμμῆς τῶν δένδρων, —οὔτε ὁ Μάξ, οὔτε ὁ Κάμης, οὔτε ὁ Λάγκας δὲν κατώρθωσαν νὰ διακρίνουν τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐπρόδιδον τὴν παρουσίαν των διὰ τῶν πολυαρίθμων ἐκείνων πυροσῶν.

—Πρέπει νὰ προχωρήσωμεν ἀκόμη; ἠρώτησεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, μετὰ στάσιν ὀλίγων λεπτῶν.

—Πρὸς τί; .. ἀπεκρίθη ὁ Κάμης· δὲν θὰ ἦτο ἀσύνετον ἐκ μέρους μας; . . . Ἂν, ὅπως εἶνε πιθανόν, δὲν ἐπροδόθη τὸ κερβάνιόν μας, καὶ ἂν μετασταθμεύσωμεν ἀπόψε, πρὶν ξημερώσῃ . . .

—Ἐν τούτοις, ἤθελα νὰ βεβαιωθῶ! ὑπέλαβεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Τὸ πρᾶγμα μοῦ φαίνεται πολὺ περίεργον, πολὺ παράδοξον. . .

Τῷ ὄντι, δὲν ἐχρειάζετο περισσότερον διὰ νὰ ἐξαφθῇ ἡ φαντασία ἑνὸς Γάλλου.

—Ἂς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ βουναλάκι μας! εἶπεν ὁ ὁδηγός.

Ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ ἀκόμη πεντήκοντα μέτρα, ἀκολουθῶν τὸν Μὰξ Οὐμπέρ, τὸν ὁποῖον ὁ Λάγκας δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ. Καὶ ἴσως θὰ ἔφθαναν καὶ οἱ τρεῖς μέχρι τῶν πρώτων δένδρων τοῦ δάσους, ὅταν ὁ Κάμης ἐσταμάτησεν ὁριστικῶς.

—Οὔτε βῆμα περισσότερον! εἶπε χαμηλοφώνως.

Εὑρέθησαν ἀρά γε ἐνώπιον ἀμέσου κινδύνου, καὶ δι' αὐτὸ ὁ ὁδηγὸς καὶ ὁ σύντροφός του ἀνέκοψαν τὴν πορείαν των; Μήπως εἶδον κανένα ὅμιλον ἰθαγενῶν, ἑτοιμαζόμενον νά τους ἐπιτεθῇ; . . . Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἀπότομος μεταβολὴ παρετηρήθη εἰς τὴν διάταξιν τῶν φώτων τοῦ δάσους.

Πρὸς στιγμήν, τὰ φῶτα ἐξηφανίσθησαν ὄπισθεν τοῦ παρατετάσματος τῶν δένδρων, ἐν τῷ μέσῳ σκότους βαθέος.

— Προσοχή! .. εἶπεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

— Ὀπίσω! . . ἀπεκρίθη ὁ Κάμης.

Ἔπρεπε νὰ ὀπισθοχωρήσουν, ἀπὸ τὸν φόβον ἐπικειμένης ἐπιθέσεως; . . . Ἴσως. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, φρονιμώτερον ἦτο νὰ μὴν ἀρχίσουν τὴν ὑποχώρησιν, χωρὶς νὰ ἑτοιμασθοῦν καὶ πρὸς ἄμυναν. Καὶ ἀνυψώθησαν εἰς τοὺς ὤμους αἱ γεμάται καραμβίναι, καὶ τὰ βλέμματα δὲν ἔπαυσαν νὰ ἐρευνοῦν τοὺς ὄγκους τῶν δένδρων, τοὺς συγκεχυμένους εἰς τὸ σκότος.

Ἔξαφνα, ἀπὸ τὸ σκότος αὐτό, τὰ φῶτα ἀνέλαμψαν ἐκ νέου κ' ἐπαρουσιάσθησαν εἴκοσι περίπου τὸν ἀριθμόν.

— Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ· αὐτὴν τὴν φορὰν τελοσπάντων, ἂν δὲν εἶνε ἐκπληκτικόν, εἶνε τουλάχιστον περίεργον!

Ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ πράγματος ἐδικαιολογεῖτο ἐκ τούτου: ὅτι αἱ δᾴδες, αἱ ὁποῖαι προτήτερα ἔλαμπον κάτω, σχεδὸν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τώρα διέχυναν ζωηροτέρας λάμψεις εἰς ὕψος πεντήκοντα ἕως ἑκατὸν ποδῶν ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους!

Ὅσον διὰ τοὺς οἱουσδήποτε ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἀνεκίνουν τὰς δᾴδας αὐτάς, πότε ἐπὶ τῶν χαμηλοτέρων κλάδων καὶ πότε ἐπὶ ὑψηλοτέρων, ὡς ἐὰν διέσχιζεν ἄνεμος φλογὸς τὰ πυκνὰ ἐκεῖνα φυλλώματα,— οὐδεὶς κατώρθωσε νὰ διακρίνῃ κανένα.

— Νά σου 'πῶ! ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ· καλὲ μήπως εἶνε τ ε λ ω ν ι α, κολλημένα εἰς τοὺς κλάδους τῶν δένδρων;

Ὁ Κάμης ἐκίνησε τὴν κεφαλήν. Ἡ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου, δέν τον ἱκανοποιεῖ ποσῶς. Ἦτο ἄρά γε ἔκλυσις ὑδρογόνου εἰς ἀναθυμιάσεις φλογώδεις, εἴκοσάς ἐκ τῶν δ ι ο σ κ ο ύ ρ ω ν ἐκείνων, τῶν πυρίνων κροσσῶν, τοὺς ὁποίους ἡ θύελλα ἀναρτᾷ κάποτε τόσον εἰς τοὺς κλάδους τῶν δένδρων ὅσον καὶ εἰς τὰς κεραίας τῶν πλοίων; Ὄχι βέβαια· τὰ φῶτα αὐτὰ δὲν εἶχαν καμμίαν σχέσιν μ' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα οἱ θαλασσινοὶ ὀνομάζουν τ ε λ ω ν ι α. Ἡ ἀτμόσφαιρα δὲν ἦτο κεκορεσμένη ἐξ ἠλεκτρισμοῦ, καὶ τὰ σύννεφα ἠπείλουν μᾶλλον νὰ ἀναλυθοῦν εἰς ραγδαίαν βροχήν, ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι πλημμυροῦν συχνὰ τὸ κέντρον τῆς «μαύρης ἠπείρου».

Ἀλλὰ τότε διατί οἱ ἰθαγενεῖς, οἱ κατασκηνωμένοι πρὸ ὀλίγου παρὰ τὰς ρίζας τῶν δένδρων, ἀνερριχήθησαν αἴφνης, ἄλλοι μὲν εἰς τοὺς πρώτους ἄλλοι δὲ εἰς τοὺς τελευταίους των κλάδους; . . . Καὶ πρὸς ποῖον σκοπὸν περιέφερον ἐκεῖ τοὺς πυρσοὺς αὐτούς, τὰς ρητινώδεις δᾴδας, αἱ ὁποῖαι ἐκαίοντο μὲ κρακίσματα, ἀκουστὰ καὶ ἐκ τῆς ἀποστάσεως ἐκείνης;

— Ἂς προχωρήσωμεν. . . εἶπεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

— Περιττόν, ἀπεκρίθη ὁ ὁδηγός. Δὲν πιστεύω νὰ ἀπειλῆται ἀπόψε τὸ κερβάνιόν μας, καὶ εἶνε προτιμώτερον νὰ ἐπιστρέψωμεν, διὰ νὰ καθησυχάσωμεν τοὺς συντρόφους μας.

— Θὰ ἠμπορέσωμεν νά τους καθησυχάσωμεν περισσότερον, Κάμη, ὅταν μάθωμεν ποία εἶνε ἡ ἐξήγησις τοῦ παραδόξου τούτου φαινομένου.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΥΠΕΡ ΕΝΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΣ τὸ ἀπόγευμα ἔτυχε νὰ ὑπάγω εἰς τὴν φιλτάτην μου ἐκείνην οἰκογένειαν μὲ τὰ πολλὰ παιδιά, τὴν ὁποίαν σᾶς ἐσύστησα, ἂν ἐνθυμῆσθε, εἰς μίαν ἀπὸ τὰς περυσινάς μου ἐπιστολάς.

Πρῶτος ἐσχόλασεν ὁ μικρὸς Τάκης.

—Ἄλλα πάλι, κύριε Φαίδων! ἐφώναξε μόλις με εἶδε.

— Τί τρέχει; τὸν ἠρώτησα.

— Ἔρανος! καινούργιος ἔρανος!

— Γιὰ τί πρᾶγμα;

— Γιὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Σολωμοῦ...

— Ἄ, ξεύρω, εἶπα· θὰ σᾶς τον εἴδησεν ὁ Σχολάρχης σας, διότι τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἔστειλεν ἐγκύκλιον εἰς ὅλους τοὺς διδασκάλους, διὰ νὰ συλλέξουν χρήματα ἀπὸ τοὺς μαθητὰς ὑπὲρ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Σολωμοῦ. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπηλπίσθη, φαίνεται, ἀπὸ τοὺς μεγάλους, οἱ ὁποῖοι ἐφάνησαν ἀπρόθυμοι, καὶ κατέφυγεν εἰς τοὺς μικρούς, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι αὐτοὶ θὰ φανοῦν προθυμότεροι. Ἔ, δὲν ἐσκέφθη καλὰ ἡ Ἐπιτροπή;

—Ναί, καλὰ ἐσκέφθη. . . ἀλλὰ ξεύρετε. . . ἔχει κανεὶς τόσα ἔξοδα! . . γίνονται τόσοι ἔρανοι, τόσα λαχεῖα, τόσαι ἑορταί!. . Δόσε ἐδῶ... δόσε ἐκεῖ... ποῦ νὰ πρωτοδώσῃς!

—Ἄ! ὥστε λοιπὸν δὲν θὰ δώσῃς διὰ τὸν Σολωμόν;

—Θὰ δώσω... ἀφ' οὗ μᾶς το εἶπεν ὁ κύριος Σχολάρχης, θὰ δώσω... Ὄχι ὅμως πολλά.

—Ὡς πόσα λογαριάζεις;

—Γιὰ νὰ ἰδῶ πρῶτα τί ἔχει ὁ κουμπαρᾶς μου.

Ὁ Τάκης ἐξῆλθε τρέχων, καὶ εἰς τὴν στιγμὴν ἐπανῆλθε μὲ τὸν κουμπαρᾶν του, ὁ ὁποῖος εὑρέθη νὰ ἔχῃ ἓξ δραχμὰς καὶ πενῆντα πέντε λεπτά.

—Μπράβο! ἀρκετὰ ἔχεις, εἶπα.

—Ναί. . . δηλαδή, τὰ πενῆντα πέντε λέπτα εἰμπορῶ νὰ τα διαθέσω... Δὲν φθάνουν;

—Μπᾶ! καὶ τὰ ἄλλα;

—Ἄ! τὰ ἄλλα μοῦ χρειάζονται!

Καὶ ὁ Τάκης, ἀφ' οὗ ἐσυλλογίσθη ὀλίγας στιγμάς, ἤρχισε νὰ μοῦ ἀπαριθμῇ ὅλα τὰ μικρὰ ἔξοδά που εἶχε δι' αὐτὰς τὰς ἡμέρας,—ἔξοδα «πολὺ ἀναγκαιότατα» καθὼς ἔλεγε, καὶ διὰ τὰ ὁποῖα μόλις καὶ μετὰ βίας ἔφθαναν αἱ ἓξ δραχμαὶ τοῦ κουμπαρᾶ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι τὰ ἔξοδα αὐτὰ ἐφάνησαν εἰς ἐμὲ πολὺ «περιττά», — δεδομένου μάλιστα ὅτι διὰ τὸν ἀνδριάντα ἑνὸς Σολωμοῦ, ἠμποροῦσεν ἕνας ἕλλην μαθητὴς νὰ ὑποθληθῇ καὶ εἰς κάποιαν στέρησιν, εἰς κάποιαν θυσίαν.

— Τί νά σου 'πῶ! ἤρχισα νὰ λέγω πρὸς τὸν Τάκην· πενηντα πέντε μονόλεπτα μοῦ φαίνονται πολὺ ὀλίγα διὰ τέτοιον ἔρανον... χθὲς εἰς τὸ Ζαχαροπλαστεῖον ἐπλήρωσες νομίζω κάτι περισσότερον. . . καὶ τώρα διὰ τὸν Σολωμόν, διὰ τὸν μεγαλήτερον ἀπὸ τοὺς ποιητάς μας. . . .

— Τότε νὰ δώσω μιὰ δραχμή ...

— Ὁλόκληρη; ...

— Κορυφεύετε . . . Ἀλλὰ γιὰ συλλογισθῆτε, ἂν ἔδιδαν ὅλοι οἱ μαθηταὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ μία δραχμή!

— Ναί· ἴσως τότε θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἱκανοποιηθῇ καὶ ὁ κ. Βροῦτος, ὁ γλύπτης ὁ ὁποῖος ἐργάζεται τώρα τὸν ἀνδριάντα τοῦ Σολωμοῦ. Διότι ξεύρεις τί ἔπαθεν; Ἐν ᾧ το εἶχε σχεδὸν ἕτοιμον, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγάλματος ἐφάνη ἓξαφνα ἓν στίγμα. Τὸ εἶχε τὸ μάρμαρον ἀπὸ μέσα, καὶ δὲν ἀπεκαλύφθη παρὰ μὲ τὸ τελευταῖον σχεδὸν κτύπημα τῆς σμίλης. Φαντάσου ἀτυχία! Ἄλλο μάρμαρον τώρα, ἄλλα ἔξοδα, ἄλλοι κόποι, ἄλλος τόσος καιρός ...

— Τότε θὰ δώσω δύο δραχμάς! ἀνέκραξεν ὁ Τάκης, συγκινηθεὶς διὰ τὸ πάθημα τοῦ γλύπτου.

— Καὶ τὰ μικρὰ ἔξοδα; . . . ἠρώτησα, προσποιούμενος ἐκπλήξιν.

— Ἔ, δὲν πειράζει. . . τὰ οἰκονομῶ· ἐπὶ τέλους τὰ ἀναβάλλω ὀλίγες ἡμέρες... δὲν ἐχάθηκεν ὁ κόσμος! . .

—Καὶ πραγματικῶς δὲν «ἐχάθηκεν ὁ κόσμος» ἂν περιμένῃς ἀκόμη ἕως νὰ ξαναγεμίσῃ ὁ κουμπαρᾶς! .. Ἀπεναντίας νομίζω ὅτι «ἐχάθηκεν ὁ κόσμος» ἂν δὲν κάμῃς ὁλόκληρον τὸ καθῆκόν σου, ἂν δὲν δώσῃς ὅ,τι εἰμπορεῖς, ὅ,τι ἔχεις, εἰς τὸν ἔρανον αὐτόν, τοῦ ὁποίου ὁ σκοπὸς εἶνε τόσον ὑψηλός, τόσον εὐγενής. . .

— Λέτε λοιπὸν νὰ δώσω καὶ τὲς ἓξῆ δραχμές; . . . ἐψιθύρισε μὲ δειλίαν ὁ Τάκης.

— Τὲς ἓξῆ δραχμὲς καὶ τὰ πενῆντα πέντε λεπτά, ἀπήντησα. Τόσα ἔχεις, τόσα εἰμπορεῖς νὰ δώσῃς. . . Φαντάσου μόνον ὅτι πρόκειται νὰ στηθῇ ὁ ἀνδριὰς τοῦ Ἐθνικοῦ Ποιητοῦ, τοῦ ποιητοῦ ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὸν ἀθάνατον Ὕμνον εἰς τὴν Ἐλευθερίαν, ὁ ὁποῖος ἔψαλε τὰνδραγαθήματα τῶν ἡρώων μας, ὁ ὁποῖος εἶπε: «Κλεῖσε μέσα 'στὴν ψυχή σου τὴν Ἑλλάδα, καὶ θὰ αἰσθανθῇς νὰ λαχταρίζῃ μέσα σου κάθε εἶδος μεγαλείου.» Φαντάσου ἀκόμη, ὅτι οἱ μεγάλοι Ἕλληνες, μὲ ὅλας τὰς προκηρύξεις, μὲ ὅλας τὰς παρακλήσεις, μὲ ὅλας τὰς ἐνεργείας, δὲν κατωρθώθη ἀκόμη νὰ συνεισφέρουν ὅσα ἀπαιτοῦνται διὰ τὸν ἀνδριάντα καὶ διὰ τὸς ἑορτὰς τῆς Ἑκατονταετηρίδος! Μίαν μόνον μεγάλην φιλολογικὴν καὶ πνευματικὴν ἑορτὴν εὑρέθη εἰς θέσιν νὰ ἑορτάσῃ καὶ ἡ πτωχή μας Πατρίς, καὶ ἔλειψαν τὰ χρήματα, καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ ἠναγκάσθη νὰ προσφύγῃ εἰς σᾶς τοὺς μικρούς, εἰς τοὺς Ἑλληνόπαιδας, εἰς τὴν ἐλπίδα τοῦ Ἔθνους. . . Ἀλλοίμονον ἂν κ' ἐδῶ εὕρῃ ἀδιαφορίαν, ἀλλοίμονον ἂν ἄλλος προφασισθῇ τὴν πτωχείαν του, ἄλλος τὰς διασκεδάσεις του, ἄλλος τὰ μικρά του ἔξοδα. . . ἀλλοίμονον ἂν ὁ ἔρανος τῶν μαθητῶν ἀποτύχῃ! . . .

Εἰς ἀπάντησιν, ὁ μικρὸς Τάκης ἐτύλιξεν εἰς τεμάχιον χάρτου ὁλόκληρον τὸν θησαυρὸν τοῦ κουμπαρᾶ, καὶ ἐπέγραψε: «Διὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Σολωμοῦ.»

Δέν μου μένει ἀμφιβολία, ὅτι, εἰς τὴν προτροπὴν τῶν διδασκάλων σας,— οἱ ὁποῖοι θὰ σας ἀνέγνωσαν τὴν ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου, — ὅλοι ἐκάματε ἢ θὰ κάμετε τὸ ἴδιον.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

— Εἶνε πολὺ πιθανόν, τῇ εἶπε χαμηλοφώνως, ὅτι αὔριον θὰ φύγω ἀπὸ τὸ Ζοννενστράαλε. . . Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, καλή μου Μίς, σᾶς ἐμπιστεύομαι τὰ δύο ἀγαπητά μου παιδιά.

— Εὐχαρίστως, κύριε . . . νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, ἀπεκρίθη ἡ Μὶς ἀδιστάκτως.

Ὁ πρῴην λοχαγὸς ἀπεμακρύνετο ἤδη.

Ἡ Μὶς ἐστράφη πρὸς τὸν Γκὺ καὶ τὴν Εἰρηνούλαν. Οἱ ὀφθαλμοί της ἦσαν δακρυσμένοι.

— Βλέπετε, εἶπεν, ὅτι δὲν θὰ σας ἀφίσω. . .

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὑπεράνω τῆς βρεττανικῆς σημαίας, κάτι ἄλλο ὑπῆρχεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Μὶς Φλώρυ: ἡ εἰκὼν τῆς Εἰρήνης Λακώς.

«Τί δυστύχημα, νὰ μὴ κατοικῇ ἡ θεία τῆς Εἰρήνης εἰς τὴν Ἀλγερίαν. . . ἢ εἰς κανὲν ἄλλο μέρος τῆς Ἀφρικῆς, ἐσκέπτετο ἀγρότερα μόνη. Ὑπάρχουν τόσα ὡραῖα μέρη, καὶ ἡ Ἀγγλία δὲν θέλει παρὰ τὸ Τρανσβαάλ! . .»

Βρυχηθμὸς ὀργῆς διέκοψε τὰς σκέψεις τῆς Ἀγγλίδος.

Ἐξηπλωμένος κατὰ πλάτος τῆς δενδροστοιχίας, ὁ Μαριμπῆς ἐσήκονε τὰ μουστάκια του καὶ ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ τὴν ὁδὸν εἰς τὴν Ἀγγλίδα, ἡ ὁποία ἠτοιμάζετο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Γουϊλελμίνα!.. Ποῦ εἶσαι, παιδί μου; ἀνέκραξεν ἡ Μὶς. Φώναξε λοιπὸν τὸ λεοντάρι σου!

Ἡ Γουΐλελμίνα δὲν ἦτο μακράν. Κρυμένη ὀπίσω ἀπὸ τὰς ροδοδάφνας, ἡ Γουΐλελμίνα ἔβλεπε χωρὶς νὰ την βλέπουν· καὶ δὲν εἶχε καμμίαν διάθεσιν νὰ φωνάξῃ τὸν Μαριμπῆν.

«Ἡ Ἀγγλία, ἐσυλλογίζετο, ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Τράνσβααλ· τὸ Τράνσβααλ δὲν ὑποχωρεῖ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, οὔτε ὁ Μαριμπῆς, ἕνας καλὸς λέων βόερ, εἰς τὴν ἀγγλίδα αὐτὴν Μίς!»

Σφίγγουσα τοὺς ὀδόντας, ἡ Γουΐλελμίνα ἐπανελάμβανε τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον τὴν ἐξηρέθιζεν:

— Οἱ Ἄγγλοι! οἱ Ἄγγλοι!.. Πόλεμος!.. Καλά το ἔλεγεν ὁ παππούς.... Ὤ, ναί! θὰ ὑπερασπισθῶμεν τὴν πατρίδα μας. Ἐδῶ εἴμεθα, ὁ Μπάρμπα - Παῦλος, ὁ Ζουμπέρ, ἡ Κάνυα, ὁ Μαριμπῆς καὶ ἐγώ. Ἐδῶ εἴμεθα!

«Βρυχηθμὸς ὀργῆς διέκοψε τὰς σκέψεις τῆς Ἀγγλίδος.» (Σελ. 43, στ. γ'.)

Μπάρμπα-Παῦλον (Οὔμ-Πάουλ) ὠνόμαζαν κοινῶς εἰς τὸ Τράνσβααλ τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας Παῦλον Κρεῦγερ.

Καὶ κατὰ τῶν πέντε αὐτῶν ἐχθρῶν, ἡ Ἀγγλία ἔπρεπε νὰ φυλαχθῇ καλά...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΤΙ ΛΕΓΕΙ ΕΝΑΣ ΜΑΥΡΟΣ, ΚΑΙ ΤΙ ΑΠΟΚΡΙΝΕΤΑΙ ΕΝΑΣ ΚΙΝΕΖΟΣ

Ὁ κύριος Λακὼς εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Πάρδεκοπ μὲ τὸν γαμβρόν του, τὸν κύριον Ρίσσικ.

Συμπαθῶν ἀνέκαθεν τοὺς Βόερς, — καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν, — ὁ πρώην λοχαγὸς τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ ἐδέχθη τὸν βαθμὸν συνταγματάρχου εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Τράνσβααλ.

Τὰ δίδυμα ἔκλαυσαν λυσσωδῶς, ἐπειδὴ ὁ πατέρας των ἠρνήθη νὰ τα πάρῃ μαζί του.

Ὁ Γκὺ θὰ ἐλογίζετο εὐτυχὴς ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ συμμερισθῇ τοὺς κινδύνους τῆς ἐνδόξου ταύτης ἐκστρατείας· ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ, φύλαξ καὶ ὑπερασπιστὴς τοῦ Ζοννενστράαλε.

Ἡ Γουΐλελμίνα, εἴπερ ποτὲ μελαγχολικὴ καὶ σιωπηλή, ἐξηφανίζετο ἐπὶ ὁλοκλήρους ὥρας, προξενοῦσα εἰς τὴν κυρίαν Ρίσσικ τὰς ζωηροτέρας ἀνησυχίας.

Ὁ κύριος Ρίσσικ εἶχεν ἀναχωρήσῃ καθολοκληρίαν ἥσυχος περὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν ἰδικῶν του.

Τοὺς εἶχεν ἐμπιστευθῆ εἰς τὸν Μπαμποῦ, ὁ δὲ Μπαμποῦ ἦτο ψυχῇ καὶ σώματι ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἀγαθὴν οἰκογένειαν, ἡ ὁποία μὲ τόσην τρυφερότητα περιέθαλψε τὴν μικρὰν ὀρφανὴν κυρίαν του.

Ἄξιος καὶ πιστός, εὐφυὴς καὶ συνετός, ὁ Μπαμποῦ, ὅπως ὅλοι οἱ Κάφροι, ἦτο πολὺ ὀκνηρὸς καὶ ὀλίγον τι... κλέπτης. Δύο ἐλαττώματα φυλετικά, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ κ. Μάκ-Νέβιν, ἄλλοτε, δὲν κατώρθωσε νὰ τον θεραπεύσῃ, καὶ τὰ ὁποῖα τοῦ ἐσυγχώρει ἐξ αἰτίας τῆς ἀφοσιώσεώς του.

Καὶ πραγματικῶς, ὁ σκύλος δὲν εἶνε τόσον ἀφωσιωμένος εἰς τὸν κύριόν του, ὅσον ἦτο ὁ Μπαμποῦ εἰς τὴν Γουΐλελμίναν.

Μόνον χάριν αὐτῆς, θὰ ἦτο ἱκανός, μὲ ὅλην του τὴν ὀκνηρίαν, νὰ ἐργασθῇ ἀδιακόπως ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ.

Ἂν ὁ Μπαμποῦ ἤξευρε νὰ γαπᾷ πιστῶς, ἤξευρεν ἐπίσης καὶ νὰ μισῇ.

Ζαφουράνας ὁ Κινέζος, καὶ Σελέσκος ὁ Ζουλού, — δύο ἐκ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ ἀγροκηπίου, — ἦσαν τὸ ἀντικείμενον τοῦ μίσους του.

Τοὺς ἐμίσησεν εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ποῦ ἦλθεν εἰς τὸ Ζοννενστράαλε. Διατί;

Ὁ Ζαφουράνας ἦτο ἱκανὸς καὶ πρόθυμος ὑπηρέτης. Ἡ κυρία Ρίσσικ τον ἐξετίμα πολύ, παρὰ τὴν γνώμην τοῦ συζύγου της, ὁ ὁποῖος δὲν ἀγαποῦσε, — κατὰ τὴν φράσιν του, — τὸ κινέζικον ὕφος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

— Κράτει τὸν Ζαφουράναν ἀφ' οὗ σοῦ χρειάζεται, προσέθετεν· ἐγὼ τον ἐπιβλέπω.

Καὶ ὁ Ζαφουράνας ἔμενεν.

Ὁ Σελέσκος πάλιν, ὁ Ζουλού, δὲν ἐμισεῖτο ὀλιγώτερον τοῦ πρώτου ἀπὸ τὸν μαῦρον ὑπηρέτην.

Ὁσάκις συνηντῶντο οἱ δύο, συρόμενοι ὡς ὀκνηραὶ σαῦραι εἰς τὴν ἡλιόλουστον αὐλὴν τοῦ Ζοννενστράαλε, ὁ Μπαμποῦ ἐξηκόντιζε κατὰ τοῦ Σελέσκου βλέμματα μίσους καὶ ἀποστροφῆς, εἰς τὰ ὁποῖα ἄλλως τε ὁ Ζουλοῦ δὲν ἔδιδε τὴν παραμικρὰν προσοχήν.

Ἦτο τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Ὀκτωβρίου.

Οἱ Βόερς εἶχον τελειώσῃ τὴν παράταξιν τῶν στρατιωτικῶν των δυνάμεων ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦ Ἀκρωτηρίου, τῆς Νατάλης καὶ τῆς Ὀράγγης.

Ἡ ζωὴ ἐξηκολούθει εἰς τὸ Ζοννενστράαλε, ἀλλὰ ἡ «Ἡλιακὴ ἀκτίς» εἶχεν ἀμαυρωθῆ. Νέφος θανάτου ἐπεσκίαζε τὴν κατοικίαν, τόσῳ φαιδρὰν πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἑβδομάδων.

Ὁσάκις ἡ κυρία Ρίσσικ δὲν ἐπέτρεπεν εἰς τὴν Γουΐλελμίναν νὰ ἐξέλθῃ, τὸ κοράσιον, εὐπειθές, ἐκάθητο χωρὶς παράπονον μεταξὺ τῆς Κάνυας καὶ τοῦ Μαριμπῆ.

Ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους ἔμενεν ἐντελῶς ἀκίνητη, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους πρὸς τὰς κορυφὰς τοῦ Δράκενσβεργ, αἱ ὁποῖαι ἐπυρπολοῦντο τὸ πρωὶ ἀπὸ τὰς πορφυρᾶς λάμψεις τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου.

Ἤξευρεν, ὅτι πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος συνηθροίζοντο τὰ στρατεύματα, περιμένοντα τὸν ἐχθρόν, καὶ τὸ οὖς της ἐτείνετο ἀγωνιωδῶς, ἕτοιμον νὰ κούσῃ τὴν πρώτην ἔκρηξιν τῆς πυρίτιδος.

Ἡ κυρία Ρίσσικ την παρετήρει μὲ προσοχήν, παρακολουθοῦσα ἐπὶ τοῦ ἐκφραστικοῦ προσώπου της τὰς σκέψεις, αἱ ὁποῖαι την ἐτάρασσον. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν βαθὺς στεναγμὸς ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ στῆθος τῆς οἰκοδεσποίνης. Ἤξευρεν ὅτι τὸ ἄγριον ἐκεῖνο πουλὶ μὲ μεγάλον κόπον ὑπέμενε τὴν τόσῳ γλυκεῖαν του αἰχμαλωσίαν, καὶ ὅτι εἰς τὸ πρῶτον ἄνοιγμα τῆς θύρας, θὰ ἔφευγεν ἀπὸ τὸ κλουβί του...

Μὲ τὴν ὑπερβολικήν της φιλοπατρίαν, μὲ τὸ ἄσπονδον μῖσός της κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἡ Γουΐλελμίνα ὀνειροπολοῦσε νὰ ριφθῇ εἰς τὴν μάχην... Καὶ τί θὰ ἐγίνετο τὸ δεκατετραέτες αὐτὸ κοράσιον μέσα εἰς τὴν φωτιὰν τοῦ πολέμου;...

Ἡ ἀγαθὴ θεία Παυλίνα ἔστελλε τότε τὴν Λενέτταν νὰ διασκεδάσῃ τὴν παράξενην φίλην της.

Ἡ Γουΐλελμίνα ὑπεδέχετο καλὰ τὴν μικρούλαν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον πάλιν τὸ βλέμμα της προσηλοῦτο εἰς σημεῖον ἀόρατον, πάλιν ὁ νοῦς της ἐπετοῦσε μακράν, καὶ ἡ μικρούλα, λυπημένη, ἐπέστρεφεν εἰς τὰ γόνατα τῆς μητέρας της λέγουσα:

— Ἡ Γουΐλελμίνα δὲν ἀγαπᾷ πιὰ τὴ Λενέττα!

Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, ἡ Γουΐλελμίνα ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν κυρίαν Ρίσσικ τὴν ἄδειαν νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ τὸν Μπαμποῦ, ὁ ὁποῖος πρὸ πολλῶν ὡρῶν ἔλειπεν εἰς τὸ δάσος τῶν στρουθοκαμήλων.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ἡ θεία Παυλίνα, ἀλλ' ὑπὸ ἕνα ὅρον.

Ἡ Γουΐλελμίνα τὴν ἠτένισε:

— Θέλω νὰ μου ἀφίσῃς ἐδῶ τὸν Μαριμπῆν καὶ τὴν Κάνυαν.

Τὸ κοράσιον ἐσκέφθη μίαν στιγμήν, ἔπειτα ὡδήγησε τοὺς δύο της φίλους πλησίον τῆς κυρίας Ρίσσικ, ἔτεινε τὸ μέτωπόν της εἰς φίλημα, καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ θεία Παυλίνα εἶδε τὴν θετὴν θυγατέρα της νὰ διασχίζῃ τὴν αὐλὴν μὲ τὸ γοργὸν καὶ νευρικόν της βῆμα· τὴν παρηκολούθησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν προχωροῦσαν μέσα εἰς τὰς πρασινάδας, καὶ την ἔχασεν εἰς τὴν εἴσοδον ἑνὸς μικροῦ δάσους.

— Εἶμαι ἥσυχη, ἐψιθύρισε, θωπεύουσα μὲ τὸ ἄκρον τοῦ ποδός της τὴν κεφαλὴν τοῦ Μαριμπῆ· δὲν θὰ φύγῃ χωρὶς τοὺς φίλους της.

Ἡ Γουΐλελμίνα ἐπεριπάτει πολὺ γρήγορα. Τὸ πρόσωπόν της ἦτο σκεπτικόν... Προφανῶς, εἶχε νὰ συνομιλήσῃ περὶ σπουδαίων πραγμάτων μὲ τὸν Μπαμποῦ.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσῃ.

Τὸ ρόδινον φῶς, τὸ ὁποῖον ἐσκόρπιζε πρὸ ὀλίγου ἡ δύσις, διεδέχετο τώρα ἐν φῶς γαλακτόχρουν, ὠχρόν. Τὰ ἐρυθρὰ νεφύδρια ἤρχιζαν νὰμαυροῦνται. Ἡ θερμοκρασία κατέβαινε ταχέως. Ἔκαμνε σχεδὸν ψῦχος.

Ἡ Γουΐλελμίνα ἐξηκολούθει νὰ περιπατῇ. Διέσχισεν ὁλόκληρον δάσος ἰτεῶν. Τὰ δένδρα μὲ τὰ ὑπόλευκα φυλλώματα ἐφαίνοντο ὡς ἀργυρᾶ, ὑπὸ τὸ γλυκὺ φῶς τῆς σελήνης. Ἀπὸ τὸ ὠχρὸν αὐτὸ φῶς περιλουομένη, ἡ Γουΐλελμίνα ὡμοίαζε μὲ καμμίαν χαριτωμένην Ἀμαδρυάδα τῆς ἡσύχου αὐτῆς ἐξοχῆς. Ἐλαφρὰ ἐπάτει τὴν χλόην, καὶ τὰ βήματά της δὲν ἔκαμναν τὸν παραμικρὸν κρότον.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.

Ἐξ αἰτίας τῆς μάχης του μὲ τοὺς ἀνεμομύλους, ὁ Φασουλάκης Δὸν-Κιχώτης δὲν ἦταν πιὰ σὲ κατάστασι νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του, καὶ ὁ πιστός του Σάντοος ἀναγκάσθηκε νὰ τον ὁδηγήσῃ εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον.

Κατὰ τὴν συνήθειάν του, ὁ Φασουλάκης το ἐπῆρε καὶ αὐτὸ γιὰ πύργον, καὶ ἔκαμε πάλι τὰ δικά του.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἦταν κάπως καλλίτερα. Ἐσέλλωσε λοιπὸν τὸν Ψαρῆν-Ἀχναμνόωντα, καὶ ἐπῆγε, μὲ πολλὲς τσιριμόνιες, νὰ ἀποχαιρετίσῃ τὸν πυργοδεσπότην, — δηλαδὴ τὸν ξενοδόχον.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, γενναιότατε ἱππότα, τοῦ εἶπεν ὁ ξενοδόχος· ἀλλὰ τὸ μόνο πρᾶγμά πού σας ζητῶ, εἶνε νὰ μου πληρώσετε ὅ,τι μου χρωστᾶτε γιὰ τὴ νύκτα που περάσατε 'στὸ σπίτι μου.

Τί;! νὰ τον πληρώσῃ; Καὶ ἀπὸ πότε πληρόνουν τοὺς «πυργοδεσπότας» γιὰ τὴ φιλοξενία των;

— Ἄ μπᾶ! ποτέ! τέτοια προσβολὴ δὲν θὰ σας κάμω ποτέ! ἐφώναξεν ὁ Φασουλάκης Δὸν-Κιχώτης.

Κ' εὐθὺς κεντᾷ τὸ ἄλογό του καὶ του δίνει δρόμο.

Ὁ Σάντοος ἄλλο δὲν ἤθελε παρὰ νὰ τον ἀκολουθήσῃ. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως, τὸ γαϊδουράκι του δὲν μποροῦσε νὰ τρέξῃ σὰν τὸν Ἀχαμνόωντα, — ἂν καὶ οὔτε αὐτὸς ἔτρεχε τόσο πολύ, — καὶ μόλις ἔκαμε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον, τὸν ἐτσάκωσαν.

Τότε, μερικοὶ ταξειδιῶται που ἔτυχαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἀπεφάσισαν νὰ διασκεδάσουν εἰς βάρος τοῦ κακομοίρη τοῦ Σάντσου, καὶ νὰ τον τινάξουν ψηλὰ μ' ἕνα πάπλωμα.

Δὲν σᾶς το ἐξηγῶ μὲ τί τρόπον το ἔκαμαν, γιατί το βλέπετε καθαρὰ εἰς τὴν εἰκόνα.

Σᾶς λέγω μόνον, ὅτι τὸ παιγνίδι ἐβάσταξε πολλὴν ὥραν, καὶ ὁ δυστυχισμένος ὁ Σάντοος ἀνεβοκατέβαινε σὰν τόπι.

Ὁ Φασουλάκης Δὸν-Κιχώτης ἐκύτταζε τὸ ἐλεεινὸν θέαμα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸν τοῖχο τῆς αὐλῆς. Ὤ, πῶς ἐθύμονεν ὁ γενναῖος ἱππότης, ποῦ ἐτολμοῦσαν νὰ κακομεταχειρίζωνται ἔτσι τὸν ἱπποκόμον του!..

Ἐπὶ τέλους τον ἄφισαν σὲ κακὸ χάλι, κ' ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον διὰ νὰ εὕρῃ τὸν κύριόν του.

[Ἡ συνέχεια προσεχῶς.] Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΔΕΚΑ ΠΑΙΔΙΑ!

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 36.)

Μητρος (Εἰσερχόμενος μὲ ὁρμὴν, ἔπειτα σταματῶν ἔκπληκτος ἐνώπιον τοῦ παστίτσου):— Καλέ, τί βλέπω ἐκεῖ; . . . Τὸ παστίτσο;! . . . ἀλήθεια εἶνε τὸ παστίτσο;

Κουλα:— Ὄχι, φέμματα· σὲ γελοῦν τὰ μάτια σου. Τρίψε τα λιγάκι νὰ ξεθαμπώσουν. (Ὁ Μῆτρος τρίβει τὰ μάτια του.) Εἶδες τώρα; . . . Ἔλα, κάθησε εἰς τὸ τραπέζι· καὶ σύ, Μόρφω. Γρήγορα λοιπόν! (Οἱ ὑπηρέται κάθηνται.) Θέλω νὰ μου φᾶτε ὅσο περισσότερο μπορεῖτε. . . Ἐμπρός! τί στέκεσθε; μάμου! . . (Ὁ Μῆτρος καὶ ἡ Μόρφω ἀρχίζουν νὰ τρώγουν ἀπλήστως. Ἡ Κούλα, ὀρθία, τοὺς κυττάζει.)

Μητρος (μὲ γεμάτον στόμα): — Τί ὡραῖο ποῦ εἶνε . . Τί λέτε; νὰ πάω νὰ φέρω καὶ μιὰ σταλιὰ κρασάκι;

Κουλα (ἐμποδίζουσα αὐτὸν νὰ σηκωθῇ):— Ὄχι, ὄχι, μὴν κουνηθῆς. Τρῶγε... τρῶτε! . . Ἀ! ὁ θεῖός μου ἔρχεται! . . . φύγετε! φύγετε λοιπόν! (Τοὺς ὠθεῖ ἔξω καὶ κάθηται πρὸ τῆς τραπέζης, μὲ τὸ πηρουνομάχαιρον τὸ χέρι, κατευχαριστημένη, ὡς νὰ εἶχε φάγη αὐτὴ τὸ παστίτσο.)

Αργυριδης (εἰσέρχεται στηρίζόμενος εἰς τὸ μπαστοῦνι (του):— Ἀκόμη τρῶς; Εὖγέ σου, κύριε Γεώργιε!. (Βάζει τὰ γυαλιά του). Τί βλέπω; Τὸ παστίτσο μου... Μπρέε! Ἐσὺ ἔφαγες ὅλο τὸ κομμάτι ποὺ λείπει;

Κουλα (μὲ τὴν φωνὴν τοῦ Γεώργου): — Ἀμὲ ποιός; ἡ γάτα;

Αργυριδης (ἔξω φρενῶν): — Ὦ, δυστυχισμένο παιδί! . . Πάει, θαρρωστήσης, θαρρωστήσης βαρειά. . . Τί ἔκαμες;! . . Ὑπάρχει πειὸ βαρύτερο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ παστίτσο;

Κουλα (κλαίουσα βλακωδῶς):—Ἐγὼ δὲ θέλω νἀρρωστήσω . . . Σεῖς θέλετε νὰ μἀρρωστήσετε. . . Θά το 'πῶ τοῦ μπαμπᾶ· θά το 'πῶ τῆς μαμᾶς. Σεῖς φταῖτε!

Αργυριδης (Καθήμενος καὶ κρούων τὸν κώδωνα): — Μόρφω! Μῆτρο!.. Ἐδῶ γρήγορα! .. Πάρτε αὐτὸ τὸ παιδί!

Μητρος καὶ Κουλα (εἰσέρχονται):— Ἐλᾶτε, κύριε Γεῶργο, ἀφ' οὗ το λέγει ὁ θεῖος σας. . .

Κουλα (ἀνθισταμένη, ἐν ᾧ πηγαίνουν νὰ την πάρουν διὰ τῆς βίας): —Δὲ θέλω. . . Ἀφῆστέ με ἥσυχο σεῖς!

Αργυριδης:— Πάρτε τον μὲ τὸ σταυνειό! Καὶ γρήγορα 'στὸ κρεββάτι! . . . Νὰ του κἀμετε ἕνα τσάϊ ζεστό. . . νὰ του βάλετε κατάπλασμα . . . νὰ φωνάξετε τὸ γιατρό! . .

Κουλα (ἐξακολουθοῦσα νἀνθίσταται): — Δὲ θέλω ἐγὼ τσάϊ... δὲν μἀρέσουν τὰ ζεστά· θέλω τσοκολάτα, παχειὰ καὶ γλυκειά.

Μητρος (ἀπάγων τὴν Κούλαν διὰ τῆς βίας, μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Μόρφως):— Ἔννοια σας, κύριε Γεῶργο, κ' ἐγὼ το πίνω τὸ τσάϊ γιὰ σᾶς. . . (Σιγά): Ἐμένα μοῦ χρειάζεται. . . (Ἐξέρχονται καὶ οἱ τρεῖς.)

Αργυριδης (Καθήμενος εἰς τὴν πολυθρόναν του, κλείει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ στηρίζει τὴν κεφαλήν του διὰ τῆς χειρός): — Ἀλλοίμονό μου!..θά με ἀρρωστήσουν... θά με κάμουν χειρότερα. . . Καὶ νὰ συλλογίζωμαι ὅτι ἐγὼ τοὺς ἐπροσκάλεσα!.. Τί ἀνόητος!.. Δὲν ἤμουν ἥσυχα καὶ καλὰ μὲ τὸ Μῆτρο καὶ μὲ τὴν Μόρφω; . . Τί ἤθελα νὰ βάλω τέτοιους μπελάδες εἰς τὸ κεφάλι μου! . . Καὶ σημείωσε, ὅτι δὲν εἶδα ἀλέμη παρὰ δύο μόνον ἀπὸ τὰ δέκα. . . Δυστυχία μου! (Ἀνεγείρων τὴν κεφαλήν): Κάποιος ἀνεβαίνει πάλι τὴ σκάλα. . . Εἶνε βήματα παιδιοῦ! (Κυττάζει ἀνησύχως τὴν θύραν καὶ πέρνει τὸ μπαστοῦνί του.) Ποιὸς εἶνε; ποιὸς εἶνε; . . .

Κουλα (εἰσέρχεται ἐνδεδυμένη, αὐτὴν τὴν φορὰν ὡς κοράσιον· κρατεῖ ἓν βεβλίον· περιπατεῖ σιγά, ὁμιλεῖ γλυκά): Φίλος, καλέ μου θεῖε. Εἶμαι ἡ μικρὰ ἀνεψιά σας, ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

Αργυριδης (ἡσυχάζων): — Ἔμβα, μικρούλα μου, ἔμβα. . . (πάλιν ἀνήσυχος): Ἀλήθεια, πῶς εἶνε ὁ ἀδελφός σου Γεῶργος; . . Εἶνε καλλίτερα; Ἤλθε ὁ γιατρός; ἔ; . .

Κουλα (διευθετοῦσα τὰ μαξιλάρια τῆς πολυθρόνας του):—Ναί, θεῖέ μου, μάλιστα... Ἡσυχάστε καὶ δὲν εἶνε τίποτε. . . Κακοστομαχιὰ ἀπὸ τὲς συνειθισμένες του.. Ἀλλά, καθὼς εἶπε ὁ γιατρός, καὶ οἱ ἄλλοι δὲν ἔχουν τίποτε σπουδαῖον: οὔτε ὁ Τώνης, οὔτε ὁ Μίλης, οὔτε ὁ Τζών. . .

Αργυριδης (ἔκπληκτος.) Τί παράξενα ὀνόματα εἶνε αὐτά;

Κουλα (γελῶσα:) — Αὐτὰ εἶνε τὰ χαϊδευτικά τους ὀνόματα, τὰ ἀμερικανικά. Ἀφ' οὗ ἄμως δέν σας ἀρέσουν, σταθῆτε νὰ σάς τα 'πῶ καὶ ἑλληνικά: Ἀντώνης, Μιλτιάδης, Ἰωάννης, Περικλῆς, Κώστας, Νικόλαος, Λέων, Πέτρος...

Αργυριδης (ζαλισμένος:)—Ἔ! φθάνει! Πόσα εἶπες;! Θὰ εἶνε περισσότερα ἀπὸ δέκα, βέβαια!

Κουλα (μειδιῶσα:)— Ὄχι δά· εἶνε μόνον ἐννέα, καὶ ἐγὼ εἶμαι τὸ δέκατον. . . ἡ μονάκριβη κόρη μέσα σὲ τόσο παιδοβόλι.

Αργυριδης (ἀνήσυχος:) — Μά... ὁ Τόνος, ὁ Μίλος, ὁ Τζῶνος... αὐτοί που εἶπες τέλος πάντων... ὅλοι εἶνε ἄρρωστοι;

Κουλα (ἡσυχωτάτη:) — Ναί... Ὁ Ἀχιλλεύς, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους, ἔλυσαν τὴ βαρκούλα... 'στὴν ὡραία λίμνη σας...

Αργυριδης (τρομάζων): — Στὴ λίμνη μου;.. Μ' αὐτὴ εἶνε πολὺ βαθειά!

Κουλα: — Ἄ, μὴ φοβῆσθε! ὅλα τἀδέλφια μου κολυμβοῦν περίφημα. Ἡ βάρκα ἀναποδογυρίσθηκε. Ἔπεσαν ὅλοι 'στὸ νερό, καὶ βγῆκαν ἔξω κολυμβῶντας . . . Μόνον αὐτοὶ οἱ τρεῖς, ποὺ εἶνε πιὸ ἀδύνατοι, θὰ πάθουν σίγουρα καμμιὰ περιπνευμονία.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Γρηγοριος Ξενοπουλος

ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΤΟΥ ΚΟΡΑΚΑ

Ὁ μαῦρος Κόρακας ψηλὰ
πετῶντας 'ς τὸν ἀέρα
Εἶδε τρεῖς Χῆνες κάτασπρες
ποὺ λούζουνταν μιὰ μέρα,
Καὶ εἶπεν:—Ἀπ' τὸ λούσιμο
θ' ἀσπρίσανε κ' ἐκεῖνες.
Κ' ἐγὼ θὰ πέσω νὰ λουσθῶ
ν' ἀσπρίσω σὰν τὲς Χῆνες

Πάει καὶ πέφτει 'ς τὸ νερὸ
εὐθὺς τὴν ἴδιαν ὥρα
Κι' ἀρχίζει τὰ λουσίματα
καὶ λούζεται ὡς τώρα. . .
Μὰ πᾶνε τοῦ κακόμοιρου
οἱ κόποι του χαμένοι—
Μαῦρον τὸν ἔπλασ' ὁ Θεὸς
καὶ πάντα μαῦρος μένει!

(Ἀπὸ τὸ «Παραμύθιον.»)

Γεωργιος Δροσινης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιατί ἡ θάλασσα δὲν ξεχειλίζει, ἀφ' οὗ τόσα ποτάμια χύνωνται εἰς αὐτήν;

— Μὰ ἐπειδὴ ἔχει σφουγγάρια μέσα, κουτέ! ἀπαντᾷ ὁ *Κουφιοκεφαλάκης.*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάρου τοῦ Λεσβίου

* * *

— Δὲν μου λές, Τοτό, σὺ ποῦ τὰ ξεύρεις ὅλα, ἄκουσες ποτέ σου τὴν παροιμία: «Τρεῖς τὰ Γέννα, τρεῖς τὰ Φῶτα κ' ἕξη τὴν Ἀνάσταση»;

Καὶ ὁ Τοτός:

— Πφ!.. παροιμία που θυμήθηκες! Αὐτή, παιδί μου, τὴν ἔλεγαν πρὸ Χριστοῦ!

Ἐστάλη ὑπὸ Χριστοδούλου Ι. Δαμίρη

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Ξεσπαθώματος παρατείνεται μέχρι τῆς 15 Μαρτίου 1902.

Ἡ παράτασις αὕτη εἶνε ὁριστικῶς ἡ τελευταία, διότι εἰς τὸ φύλλον τῆς 30 Μαρτίου θὰ δημοσιευθοῦν τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ, καθὼς καὶ ἡ Κλήρωσις τοῦ Λαχείου τῶν Δώρων τοῦ Ξεσπαθώματος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΡΑΥΓΗ χαρᾶς ἀνετήχησεν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, διὰ τὴν παράτασιν τῆς προθεσμίας τοῦ Ξεσπαθώματος· καὶ αἱ ἐλπίδες τῶν φίλων μου ἀνεπτερώθησαν, καὶ ἤρχισαν νέαι ἐνέργειαι, μὲ περισσότερον ἀκόμη ζῆλον. Αὐτὰ μοῦ λέγουν αἱ πρῶται ἐπιστολαί, τὰς ὁποίας ἔλαβα εὐθὺς μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς Δηλώσεως. Καὶ τὰ ξεσπαθώματα ἐξακολουθοῦν. Εὐχαριστῶ θερμῶς ὅλους, ὅσοι ἐξεσπάθωσαν καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα· ἀλλὰ δὲν τους ἀναφέρω, διότι, καθὼς σας εἶπα, τὰ ὀνόματά των θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Κατενθουσιασμένοι, καταμαγευμένοι αἱ φίλοι μου, παλαιοὶ καὶ νέοι, μὲ τὰ μυθιστορήματα καὶ τὴν λοιπὴν ὕλην τῶν ἐφετεινῶν φυλλαδίων. Καὶ ἄλλο δὲν μου γράφουν εἰς τὰς ἐπιστολάς των, παρὰ ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸ «Μέγα Δάσος», ἀπὸ τὴν «Βοεροπούλαν», ἀπὸ τὸν «Φασουλάκην Δὸν-Κιχώτην» κτλ. κτλ. Καὶ ποῦ νὰ ἰδῆτε ἀργότερα, ὅταν θὰ ἔχωμεν καὶ τὸν «Ἄσωτον Υἱόν»!

Φέτος ὁ κύκλος μας ἐμεγάλωσε πολύ. Πλῆθος νέων συνδρομητῶν προσετέθησαν διὰ τοῦ ξεσκαθώματος ἢ ἀπ' εὐθείας· καὶ τὸ σπουδαιότερον: κανεὶς ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς συνδρομητὰς δὲν παρητήθη, ἀλλὰ μερικοὶ μόνον ἀντικατεστάθησαν διὰ τοῦ ἀδελφοῦ των. Δι' αὐτὸ βλέπετε τόσην ζωηρότητα εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, καὶ τόσα νέα ψευδώνυμα, καὶ τόσα παλαιά, ἀναφαινόμενα.

Εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον, ἐδημοσίευσα ἀγγελίαν τῶν φίλων μου *Γερ. Καρασυλάκη* περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν μὲ πάντα ἐπιθυμοῦντα νἀνταλλάξῃ. Ὀφείλω νὰ σημειώσω ὅτι αἱ τοιαῦται γενικαὶ προτάσεις δημοσιεύονται εἰς τὰς «Μικρὰς Ἀγγελίας» ἐπὶ πληρωμῇ, ἡ δὲ ἀνταλλαγὴ εἰμπορεῖ τότε νὰ γίνεται *ἀπ' εὐθείας* καὶ ὄχι διὰ τοῦ Γραφείου μου, ἀφ' οὗ εἶνε γνωστὸν τὸ ὄνομα καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ προτείνοντος.

Μετὰ χάρᾶς ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, παλαιὰ καὶ ἀγαπητή μου φίλη *Καρᾶτζις*. Τί κάμνει ὁ ἀδελφός σου; Πολὺν καιρὸν ἔχει νὰ μου γράψῃ.

Κ' ἐγὼ δὲν σε εἶχα λησμονήσῃ, *Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν*, διότι δὲν λησμονοῦνται εὔκολα αἱ καλαὶ φίλαι. Ἀλήθεια, νομίζεις ὅτι εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου συνανάστροφή; Καὶ ποῦ θὰ χωρέσουν τόσοι συνδρομηταί!

Καὶ σύ, *Φιλόμουσον Παῖ*, πολὺν καιρὸν εἶχες νὰ μου γράψῃς καὶ μεγάλην χαρὰν μοῦ ἐπροξένησεν ἡ ἐπιστολή σου. Τί ὡραία καλλιγραφία! Ἀλλὰ δὲν νομίζεις ὅτι τὰ γράμματά σου εἶνε πολὺ πλάγια; ἂν ἦσαν λιγάκι πλέον ὄρθια, θὰ ἐκέρδιζαν πολύ.

Ἄβρα τοῦ Πηλίου, ἂν σκοπεύῃς νὰ διαγωνισθῇς, βεβαίως πρέπει νἀγοράσῃς χάρτην τῶν Λύσεων. Πνευματικὰς Ἀσκήσεις ὅμως δὲν δέχομαι πρὸς δημοσίευσιν τώρα· φυλαξέ τας δι' ἀργότερα, ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός.—Ὥστε ἔχεις ὀκτὼ κούκλας, καὶ ἡ μεγαλητέρα ἦτο πρῶτα τῆς μητέρας σου; Δι' αὐτὸ σου ἤρεσε τόσον τὸ διήγημα «Ἡ καρδία μιᾶς κούκλας».

Τὰ τετράδιά σου, *Μελαγχροινὴ Ἑλληνίς*, ἐστάλησαν ὅλα ἐν τάξει. Δὲν πειράζει ἂν ἤργησες νὰπαντήσῃς εἰς τὰς προτάσεις, ἀφ' οὗ ὅλαι ὅσαι σοῦ ἐπρότειναν, εἶνε καὶ φέτος συνδρομήτριαι. Εὐχαριστῶ δι' ὅσα ἐπανεστικώτατα γράφεις.

Νὰ καὶ ἡ *Ναυσικάα*, ἡ παλαιά μου φίλη, ἡ ὁποία, μετὰ χωρισμὸν ἑνὸς ἔτους, ἀνανεώνει πάλιν τὴν συνδρομήν της. Τί χαρά! Ἀλλὰ μὴ νομίσετε, ὅτι εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ μὲ εἴχεν ἀφίσῃ ἐντελῶς. Ὄχι! ἐδανείζετο τὰ φυλλάδιά μου καὶ τἀνεγίνωσκε τακτικώτατα. Δι' αὐτὸ καὶ ἐπανέρχεται μὲ τόσον ἐνθουσιασμόν.

Τὸ *Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως* παρατηρεῖ, ὅτι ὅλα τὰ περυσινά μου διηγήματα ἐτελείωσαν μὲ γάμους: ὁ Ἑλλὼκ ἐπῆρε τὴν Παυλίναν, ὁ Ἰωσήνος τὴν Ἀδελαΐδα καὶ ὁ Δαχανάκης τὴν Μαρουλιώ. Μόνον ὁ Γάστων ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Καὶ προσθέτει: «Εἰς ἐμὲ φαίνεται προτιμώτερον τὸ μυθιστόρημα νὰ τελειόνῃ εἰς γάμον καὶ νὰ εἶνε φαιδρόν, παρὰ εἰς θάνατον, ἔστω καὶ ἔνδοξον, καὶ νὰ εἶνε λυπηρόν.» Ἔ, αὐτὰ λέγονται γούστα.

Μοῦ ἦλθε νὰ σε μαλώσω, *Χλόη τοῦ Κηφισοῦ* [ΕΕ], ποῦ ἔκαμες νὰ μου γράψῃς τόσον κατερὸν καὶ ποῦ μου γράφεις μὲ μελάνι... ξέξασπρο, κι' ἀπ' τὸ χαρτὶ ξεξασπρότερο. Ἀλλ' ἄμα εἶδα πόσον ὡραῖα τα λέγεις, ἐπροτίμησα νὰ σου βάλω δύο σύσημα. Φίλησέ μου τὴν μικρὰν Τζέννη.

Μία μικρὰ φίλη τῆς *Ὀνειροπόλου Ψυχῆς*, ἄμα ἤκουσεν ὅτι ἡ Διάπλασις δίδει ψευδώνυμα, εἶπε: «Θὰ της γράψω νὰ μου στείλῃ κ' ἐμὲ ἕνα ψευδώνυμον!» Αὐτὸ μου ἐνθύμισε κάποιον, ὁ ὁποῖος κάποτε μοῦ ἔγραψε *νὰ του στείλω τά...* Εὐσημα ποὺ τοῦ εἶχα σημειώσῃ.

Ἂν τὴν ἐνθυμοῦμαι τὴν θεῖαν σου, *Μαρία Μαλτέζου*; Καὶ πῶς εἰμπορῶ νὰ τὴν λησμονήσω, ἀφ' οὗ τόσες φορὲς ἐξεσπάθωσε γιὰ μένα! Εἶπέ της πολλοὺς χαιρετισμούς.

Πρῶτον, *Κωπηλάτις Κύθνου*, ὅτι ὁ Ἀναγνίας ἐγεννήθη τὴν 29 Φεβρουαρίου, καὶ ἐπομένως, ἐπειδὴ τὸ 1902 δὲν εἶνε δίσεκτον, φέτος δὲν ἔχει ἑορτήν. Ἀλλὰ καὶ ἂν εἶχε, καμμίαν ὄρεξιν δὲν εἴχαμεν νὰ την ἑορτάσωμεν, ὕστερ' ἀπὸ τὰ τελευταῖά του κομμάτια...

Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ «περιφρονῶ» τὰς ὡραίας ἐπιστολάς σου, *Ἀθῷα Καρδία*; Διατί μὲ πληγόνεις μὲ τόσον σκληρὰ λόγια;.. Ὅσον διὰ τὴν πρότασίν σου περὶ συχνοτέρας ἐκδόσεως τοῦ φυλλου μὲ αὔξησιν τῆς συνδρομῆς, σοῦ ἀπαντῶ δτι παρόμοιαι προτάσεις ἔγιναν ἄλλοτε, συνεζητήθησαν καὶ... ἀπερρίφθησαν.

Εἰς τὸ τετράδιον τῶν Μ. Μυστικῶν, *Οἰδίπου Τύραννε*, ἐκεῖ ποῦ λέγει «ὄνομα καὶ ἐπώνυμον» ὁ μὴ θέλων νὰ φανερώσῃ τὸνομά του γράφει μόνον τὸ ψευδώνυμον, ὁ δὲ θέλων νὰ το φανερώσῃ, γράφει *καὶ τὰ δύο*

Φιλόπατρι Ἴων, πολὺ ἀπορῶ μὲ τὴν καθυστέρησιν αὐτὴν τῶν φυλλαδίων, τὰ ὁποῖα ἐν τούτοις ἐστάλησαν ὅλα μαζί. Εἶδες ὅτι παρέτεινα τὴν προθεσμίαν, καὶ ἐπομένως ὄχι μόνον δὲν θἀποκλεισθῆς τοῦ Διαγωνισμοῦ, ἀλλὰ θὰ λάβῃς καιρὸν νὰ ἐγγράψῃς καὶ ἄλλους. Καὶ καθόλου δύσκολον νὰ εἶσαι ἀπὸ τοὺς βραβευθησομένους.

Σοῦ ἔστειλα τὸ Βραβεῖον, *Ἀταβύριον Ρόδου*, καὶ ἡ φωτογραφία σου θὰ δημοσιευθῇ γρήγορα. Ἂν δὲν ἀπήντησα εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς σου, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς παράπονον, διότι ἔτυχαν εἰς τὴν φούριαν τῶν τελευταίων καὶ τῶν πρώτων ἑβδομάδων τοῦ ἔτους, ὅτε εἰς πολλὰς ἐπιστολὰς ἠναγκάσθην νὰ μὴ ἀπαντήσω. Συγχαίρω τὸν Σύλλογόν σας δι' ὅσα εὐγενῆ καὶ ὡραῖα κάμνει. Ἀπὸ τὰς πληροφορίας σου, ἐλλείψει χώρου, δημοσιεύω τὴν μᾶλλον ἐνδιαφέρουσαν.

Λευκὸν Κρῖνον [ΕΕ] σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ὡραίαν σου μετάφρασιν. Πολὺ ἐγέλασα μὲ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Ἀγ. Γρηγορίου. Τὰς πληροφορίας ποὺ μου ζητεῖς δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ τας δώσω, ἂν δὲν μοῦ το δώσουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Αὐτά, βλέπεις, εἶνε μυστικά. . . . Ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς διὰ τὰ γραμματόσημα.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 498 «Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Διπλῆς Ἀκροστιχίδος» δὲν θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων, διότι ἡ πρότασις ἐδημοσιεύθη λανθασμένη. Ἐγράφη ὀλαδὴ ὅτι τὰ *δεύτερα* γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν, ἐνῷ — καθὼς εἴδατε εἰς τὰς Λύσεις,— ἔπρεπε νὰ γραφῇ: *τὰ τελικά*. Καὶ αὐτὸ εἰς τὰς παραδρομὰς τοῦ Ἀνανία!

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, ἔχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Σταυρὸν τῆς Θαλάσσης* (Μ.Ρ. αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές.) *Ζωηρὰν Ὑπαρξιν* (Α. Ψ. πολὺ μου ἤρεσεν ἡ πρώτη σου ἐπιστολὴ καὶ χαίρω διὰ τὴν γνωριμίαν.) *Σπάθην τοῦ Ἀρταιτὰν* (Α. Τ. ἰδοὺ αὐτὸ που προτιμᾶς.) *Καυστικὸν Ἥλιον* (Δ. Α. μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον· ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες.) *Φάρον τῆς Ἀνατολῆς* (Α. Γ.) *Φιλελεύθερον Μακεδόνα* (Μ. Τ.) *Πολυπαθῆ Ἀλεξανδρον* (Α. Γ.. σὲ παραπέμπω εἰς τὸν Ὁδηγόν, διὰ νὰ ἰδῇς πῶς γίνονται οἱ Διαγωνισμοί.) *Νιόβην* (Ε.Τ. αὐτὸ σου ἐλλέγω· ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἐπρόσεξες καλὰ εἰς τὸν Ὁδηγόν...) *Ροδόδενδρον* (Ι. Β.) *Γλυκεῖαν Αὐγὴν* (Τ. Μ. δὲν πειράζει, κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ· ὁσονδιὰ τὸ ξεσπάθωμα, ἔχεις ἀκόμη καιρόν.) *Στραβόξυλον* (Α.Ρ. αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές.) *Ἀπολεσθέντα Παράδεισον* (Ι. Ζ.) καὶ *Δέν-τοπιστεύω* (Α. Ω. αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: ἡ *Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν* ἀσπάζεται τὴν *Διοπτροφοροῦσαν* καὶ *Ἄβραν τῆς Κερκύρας*.— ἡ *Σημαία τῆς Ἁγίας Λαύρας* ἀντασπάζεται τὴν *Φροσφιλῆ Πατρίδα* καὶ ἀναμένει τετράδιον μὲ τὸνομά της διὰ νὰ τὴν γνωρίσῃ.— ἡ *Πέτσα Ἀθανασιάδου* εὔχεται εἰς τὴν *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα* μὲ ὑγείαν τὰ φωκόλ.— τὸ *Μῆλον τῆς Ζαγορᾶς* ἐρωτᾷ τὸν *Φάρον τῆς Μυκόνου* ἂν ἐνθυμῆται τὴν Μπερλίναν.— ἡ *Χλόη τοῦ Κηφισοῦ* συγχαίρει τὴν *Παριστέραν* διὰ τὴν μεγάλην ἐπιμέλειάν της εἰς τὸ πιάνο, καὶ ἀσπάζεται τὴν *Ἐσμεράλδαν*.—ἡ *Θεὰ τῆς Γεωγρίας* ἀσπάζεται τὸ *Μαραμμένον Φύλλον* καὶ τὸν *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα*.—ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ *Ἀγγέλου Αὐγερινοῦ*.— ὁ *Ἀστὴρ τοῦ Φαλήρου* ἀσπάζεται τὴν *Κατσαρομάλλαν* καὶ τὸν *Χιονισμένον Μάϊον*, τὸν ὁποῖον συλλυπεῖται διὰ τὸν θάνατον τῆς ἐξαδέλφης του.— ἡ *Καυκασία* πληροφορεῖ τὸν *Ἄγγελόν τῆς Ἀγάπης*, ὅτι ἔμαθε τὸνομά του, καὶ νὰ μὴ ἀνῃ τὴν λέγῃ πλέον· *Καυκασίαν*, διότι πρὸ πολλοῦ ἄλλαξε ψευδώνυμον.—ἡ *Μαύρη Προσωπιδοφόρος* πληροφορεῖ τὴν *Μικρὰν Ἀρσακειάδα*, ὅτι τὴν τρίτην Κυριακὴν τῶν Ἀπόκρεω θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν χορόν της.— τὸ *Κύκνειον Ἆσμα* πληροφορεῖ τὸ *Κεντρὶ* ὅτι το γνωρίζει πρόσωπικῶς, καὶ τα παρακαλεῖ νὰ του δαείσῃ ὀλίγον *μπσί*· — ὁ *Μινώταυρος* ἀσπάζεται τὸν *Ἰω. Σκληρόν*, τὸν ὁποῖον γνωρίζει ἀπὸ τὰ Μέγαρα· — ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* ἐρωτᾷ τὸν *Νεαρὸν Ζωγράφον* ἂν καὶ φέτος θὰ στολίσῃ τὸ ποδήλατόν του καμμίαν Κυριακὴν τῶν Ἀπόκρεω.— ἡ *Ἀθῷα Καρδία* ἀσπάζεται τὴν *Κικὴν Φάρρου*, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν εἰς τὸ σχολεῖον τῶν Καλογραιῶν.— τὸ *Νυκτολούλουδον* ἀσπάζεται τὴν *Λίχραμον Φούξιαν* καὶ τὴν συλλυπεῖται διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ της.—ἡ *Αἰγιναία Ἀθηνᾶ* δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς *Ἀθρας τῆς Κερκύρας* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ την παρακαλεῖ νὰ της γράψῃ πόθεν ἔμαθε τὸνομά της.— ἡ *Νηρηὶς τοῦ Ἐυδοίκοῦ* ἀσπάζεται τὴν *Ὡραίαν Χαλκίδα*.— τὸ *Μολὼν Λαβὲ* χαιρετᾷ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν*, τὴν ὁποίαν εὐχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα, καὶ ἐρωτᾷ τὸ *Ζιζάνιον Γυμνασίου* ἂν το γνωρίζῃ ἐξ ἀκόης ἢ ἐκ τοῦ πλησίον.— τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου* εὐχαριστεῖ τὸν *Χωλὸν Διάβολον* διὰ τὰ συγχαρητήριά του καὶ τῷ εὔχεται νὰ βραβευθῇ γρήγορα· — τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* ζητεῖ τὸ νέον ψευδώνυμον τοῦ *Τεμένους τῶν Μουσῶν*· — ἡ *Ἑρμιόνη Τολιοπούλου* ἀντασπάζεται τὴν *Πολύχρωμον Χρυσαλλίδα*, καὶ πολὺ εὐχαριστοῦς θὰ τῆς εἴπῃ τὸ ψευδώνυμόν της, ἂν τῆς εἴπῃ κ' ἐκείνη τὸνομά της.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ἡ *Ἀτενιζόμενη Καρδία* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν*, *Κυανοῦν Βόσπορον* καὶ *Χαριτωμένην Μουρίτσαν*.—ὁ *Ἄγγελος Αὐγερινὸς* μὲ τὸν *Χωλὸν Διάβολον*, *Μαργαριτοφόρον* καὶ *Ἀταβύριον Ρόδον*. — ὁ *Τηλέμαχος* μὲ τὴν *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα* καὶ *Βίγλαν*.— ὁ *Χιακὸς Οὐρανὸς* μὲ τὸ *Γυμνάσιον Χίου* καὶ *Χιακὸν Κρῖνον*. — ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου* μὲ τὴν *Ἀτενιζάτικην Βραδυάν*, *Ναυτοπόλλαν τῆς Κρανάης* καὶ *Ζιζάνιον Γυμνασίου* (ἂν θέλουν μὲ τὰ ὀνόματά των.) — τὸ *Χαλκιδαϊκὸ Κουκλάκι* μὲ τὴν *Εὐγενῆ Καρδίαν*, *Ζιζάνιον Ἀρσακείου* καὶ *Τραγιάσκαν* (ἂν θέλουν μὲ τὰ ὀνόματά των.) — τὸ *Ἀγριολούλουδον Ἄνδρου* μὲ τὸ *Φυγάρο τῆς Εὐγενίας* καὶ *Δημόσιδα Βάλον*.— τὸ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* μὲ τὴν *Σμυρνὴν Κόρην*. — ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὸν *Κάλυκα Ρόδου*, *Ἀλλοπρόσαλλον* καὶ *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*.— ἡ *Πενθοῦσα Καρδία* μὲ τὴν *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν*. — τὸ *Γυμνάσιον Χίου* μὲ τὸ *Μαστραίρι τῆς Χίου*, *Χιώτην-Σουλιώτην* καὶ *Ἀμυδρὰν Λάμψιν*. — ἡ *Μόνωσις* μὲ τὸ *Εὔσομον Ἄνθος*, *Ἐαρινὸν Ἄρωμα* καὶ *Ἀτενιζάτικην Βραδυάν* (ἂν θέλουν μὲ τὰ ὀνόματά των.) — ὁ *Κυκλαδίτης* μὲ τὸν *Δίσκον τοῦ Ἡλίου*, *Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον* καὶ *Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα*.— ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* μὲ τὸ *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι*, *Ξενιτευμένον Σικελιώτον* καὶ *Μαῦρο Σύννεφο*. — τὸ *Μολὼν Λαβὲ* μὲ τὴν *Τραγιάσκαν*, *Κεντρὶ* καὶ *Βίγλαν* (μὲ τὰ ὀνόματά των)— τὸ *Κύκνειον Ἆσμα* μὲ τὸν *Θαυμάσιον Ὀρεσόκον*, *Παρήγορον Ἄγγελον* καὶ

1902

Ζιζάνιον Γυμνασιοῦ·— ἡ *Μαργαριτοφόρος* μὲ τὸν *Κουασιμόδον*, *Κύκνειον Ἄσμα* καὶ *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς*·—τὸ *Κρητικὸν Κάστανον* μὲ τὸ *Ἐαρινὸν Ἄρωμα*, *Μανταρίνι τῆς Χίου* καὶ *Βασιλέα τοῦ Κατέργου* (μὲ τὰ ὀνόματά των·)—ἡ *Ἄδρα τῆς Κερκύρας* μὲ τὸν *Κουασιμόδον*, *Παμπόνηρον Κατεργάρην* καὶ *Κύκνειον Ἄσμα* (μὲ τὰ ὀνόματά των·)— ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* μὲ τὸν *Ναύτην τῆς Ναυαρχίδος*, *Χιονοσκεπῆ Δίρφην* καὶ *Ἐσμεραλδαν*·—ἡ *Γλυκεῖα Καρδία* μὲ τὸ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου*, *Λαίμαργον Ποντίκι* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*·— τὸ *Ζιζάνιον Γυμνασίου* μὲ τὸν *Ὠρίωνα*, *Γέρω Κροῦγερ* καὶ *Τσιγγαρέλλαν*·—ὁ *Ἀρχικαλαμπουρισμὸς* μὲ τὴν *Ἐλληνικὴν Ψυχὴν*, *Τραγιάσκαν* καὶ *Ρουμανικὴν Σημαίαν* (μὲ τὰ ὀνόματά των, ἂν θέλουν.)

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς* (σήμερον ἐγκρίνω τὰ ψευδώνυμα τῶν νέων μας φίλων·) *Δῶρον Οὐρανόν*, *Ἑρμῆν* (εἰμπορεῖς, ἂν εἶνε ἀνάγκη, νὰλλάξῃς ψευδώνυμον, στέλλων μίαν δραχμὴν συμφώνως μὲ τὸ 2ον ἄρθρον τοῦ Κανονισμοῦ) *Α. Γ. Ἀναγνωστόπουλον* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Μικρὰν Ἄρσα κειάδα* (ἡ ὁποία τόσον εὐχαριστήθη ἀπὸ τὰ πρῶτα φυλλάδια, ὥστε δὲν εἰξεύρει πῶς νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της εἰς τὴν *Λευκὴν Ἀκακίαν* ποὺ την ἐνέγραψε·) *Σπυρίδωνα* καὶ *Νικόλλαον Θεριανὸν* (βλέπετε ὅτι σας ἤκουσα καὶ παρέτεινα τὴν προθεσμίαν τοῦ Ξεσπαθώματος·) *Βενιαμὶν τὸν Λέσβιον* (ἔλαβον ἐγκαίρως, καὶ ἔστειλα τὰ φυλλάδια καὶ τὴν ἀπόδειξιν·) *Κλεάνθην Α. Καλδῆν* (ἔχει καλῶς·) *Δημ. Γ. Κόντην* (ἀφ' οὗ λύῃς τόσον καλὰ τὰς Ἀσκήσεις, διατί δὲν πέρνεις χάρτην τῶν Λύσεων νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν;) *Ἡρώιδα τοῦ Ζαλόγγου*, *Λαίμαργο Ποντίκι*, *Ἐλέφαντα Γολιὰθ* (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ·) *Ξενιτευμένον Σινωπέα*, *Σημαίαν τῆς Ἁγίας Λαύρας*, *Παρηγόρον Ἄγγελον* (πολὺ ὡραῖα ἀπήντησες εἰς τὸν ἀδελφόν σου· εἶμαι ὅμως βεβαία ὅτι σοῦ τα εἶπε διὰ νὰ σε δοκιμάσῃ, διότι δὲν εἶσαι δὰ καὶ τόσον μεγάλη διὰ . . τοιαύτας συμβουλάς·) *Βράχον τὴν Ντραμπάτοβας* (ὅταν γράψῃς τοῦ ἀδελφοῦ σου, νὰ του εἰπῇς χαιρετίσματα·) *Γεώργιον Α. Δουβλίδην*, *Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων* (σοῦ εὔχομαι νὰ λάβῃς τοῦ χρόνου ἀκόμη περισσότερα!) *Θεόδωρον Δ. Ξιφιλίνον* (εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἐνεργήσῃς, τώρα μάλιστα μὲ τὴν μεγάλην προθεσμίαν·) *Ἀμετάβλητον Καρδίαν* (ἀφ' οὗ τὸ ἀνταπέδωκες ἀπ' εὐθείας, βεβαίως δὲν χρεωστεῖς·) *Μικρὰν Βιολίστριαν* (θὰ εἶδες ὅτι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου ἐξέλεξα, φίλη Μ. Π. αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές·) *Καρδιογνώστην* (ἔστειλα εὐγε διὰ τὸ ὡραῖον ὀχέδιον καὶ εὔχομαι νὰ πραγματοποιηθῇ·) *Γ. Ι. Βιτιάδην* (πολὺ εὐχάριστα αὐτὰ ποὺ μου γράφεις· καὶ τὸ ὑστερόγραφόν σου . . . πρωτοτυπότατον! ἀλλὰ τί τὸ ἔκαμες τὸ ψευδώνυμόν σου;) *Μικρὸν Μυρθιανὸν* (λοιπὸν θὰ ξεσπαθώσῃς; εὖγε! αἱ προτάσεις σου ἐπῆρκν σειρὰν διὰ τὸ προσεχές·) *Θεὰν τῆς Γεωργίας* (ἔγινε καλὰ ὁ μπαμπᾶς;) *Ἀστέρα τοῦ Φαλήρου* (χαίρω ποὺ ἔγινες καλὰ· ὁ κ. Ξενόπουλος σ' εὐχαριστεῖ πολύ·) *Παριστρίαν* (καὶ ἐγὼ ἠσθανόμην τὴν ἔλλειψίν σου ποὺ δὲν μου ἔγραφες τόσον καιρόν, ἐξ αἰτίας τῆς ἀσθενείας σου· ἂς ἦτο περαστικὰ καὶ δὲν πειράζει·) *Μαύρην Προσωπιδοφόρον* (καλὸν τὸ Π. Πνεῦμα· ἄλλοτε ὅμως νὰ το γράψῃς εἰς χωριστὸν χαρτί, ὄχι μαζὶ μὲ τὴν ἐπιστολήν·) *Ὀρέστην Ἠλιάδην*, *Κύκνειον Ἄσμα* (δὲν εἶνε ἄσχημη ἡ ἰδέα σου, καὶ θὰ εὕρω τρόπον νὰ τὴν πραγματοποιήσω·) *Μενώτανρον* (ὀρθῇ λύσις, ἄνευ ἐξαιρέσεως, θεωρεῖται μόνον ἡ δημοσιευομένη· πιθανὸν τώρα καὶ ἄλλη τις νὰ εἶνε ὀρθή, νὰ συμφωνῇ δηλαδὴ μὲ τὴν κράτησιν· ἀλλὰ δὲν ἔχω καιρὸν διὰ τόσον λεπτομερῆ ἐξέλεγξιν τῶν λύσεων·) *Ἀφρόεσσαν θάλασσαν* (τώρα πλέον εἶνε ἀργὰ νὰ στείλῃς Ἀσκήσεις διὰ τὸν Διαγωνισμόν· περίμενε τὸν νέον·) *Ἐσπεριγούλαν* (θὰ εἶδες βέβαια τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ θὰ ἠσύχασες· στεῖλέ μου νὰ διαβάσω τὸ παρακμῦθι ποὺ μετέφρασες ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ·) *Ἔλαφον τῆς Ἀρτέμιδος* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Ἄνθος Μαΐου*, *Νυκτολούλουδον* (μὴ φοβῆσαι, καὶ ἀπὸ τοὺς Παξοὺς θὰ ἔρχωνται τὰ γράμματά σου καὶ εἰμπορεῖς νὰ μου γράφῃς ὅσον θέλῃς συχνά, τουλάχιστον κάθε δεκαπέντε·) *Θεσσαλικὸν Τάκιθον* (ἡ ἐπιστολή σου μαρτυρεῖ ὅτι ἔχεις πολὺν ζῆλον, καὶ θὰ διαπρέψῃς εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς· πρέπει ὅμως νὰ ἔχῃς ὑπομονήν, διότι ἡ ἐπιτυχία δὲν ἔρχεται ἀμέσως.) *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν* (φαντάσου ταχυδρομεῖον χωρὶς γραμματόσημα! ἐλπίζω ὅτι θὰ προμηθευθῇ ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ὅτι δὲν θὰ περιμένῃς ἐπιβάτην διὰ νὰ μου ξαναγράψῃς·) *Νηρηΐδα τοῦ Ἐγκοίκοῦ* (τὴν μικρούλαν φίλην μου ἡ ὁποία μὲ ἀγαπᾷ ἀπερισσότερον ἀπὸ ὅλα της τὰ παιγνίδια· καὶ τί στρογγυλὰ ποῦ τα γράφει!) *Κ. Ι. Λάσκαριν* (βεβαίως «ἐκτιμῶ τὸν τὸν κόπον σου», διότι ἡ ἔγγραφή ἐνὸς συνδρομητοῦ μαρτυρεῖ ὅτι ἐφρόντισες, ἐνήργησες·) *Μολὼν Λαβέ* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Ν. Γ. Ἀσπιώτην* (σήμερον ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τοῦ νέου μας φίλου·) *Γεράσιμον Π. Ἀλιβιζάτον* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐξακολουθήσουν·) *Πανταχοῦ Παρόντα* (ἐγκρίνω ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *Ἰτέαν* (τὸ διήγημά σου ἐλήφθη ἐγκαίρως·) *Περιζήτητον*, *Ἀραχνίτσαν Τραπεζουντίου* (ἐνόησα ἀπὸ ποίαν σκέψιν προῆλθε τὸ λάθος σου· οὔτε νὰ σε μέλῃ πού σοῦ το ἐδιόρθωσα δημοσίᾳ· ἦτο τόσον ἀσήμαντον! ἔπεστα, ἀποτελοῦμεν ὅλοι ὡς μίαν οἰκογένειαν, καὶ ὅ,τι λέγει ἡ μητέρα εἰς τὸ παιδί, εἰμπορεῖ νὰ το ἀκούσουν καὶ τἀδέλφια του·) *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα* (ἔχει καλῶς· ὁ λόγος ποὺ δὲν ἐδημοσίευσα Ἀσκήσεις τοῦ φίλου σου, εἶνε ὅτι δὲν ἦλθεν ἀκόμη ἡ σειρά του· ἐντὸς 15 φυλλαδίων θὰ δημοσιευθῇ ἀπὸ μία Ἄσκησις ἐξ ὅλων τῶν ἐγκριθεισῶν Συλλογῶν·) *Παντελῆν Τραπεζούντιον* κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *2 Φεβρουαρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ Λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Μαρτίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κοστίζει ἐν τῷ Τραφεῖῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

48. Λεξιγρίφος.

Τὸ πρῶτον ἥμισύ μου εἶνε καὶ τοῦ παντός.
Τὸ ἄλλο εἶνε μέρος, ὄχι ὅλος ὁ στρατός.
Στὴν Πάρον ἐγεννήθην, μὰ ἐκεῖ δὲν θὰ μ' εὑρῆς. . .
Σατυρικὸς ὑπῆρξα, ἀρχαῖος ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰουλιανίας Λασκάρεως

49. Στοιχειόγριφος.

Ὅπως ἔχω ἂν μάθῃς, εἶμαι σκεῦός τι κοινόν.
Κ' ἔνδοξον θὰ ἴδῃ. νῆσον, ἕνα γράμμα μου ἀ-
[φαιρῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ Βλιτσώρης τοῦ Μαΰρου

50. Τονόγριφος.

Εἶνε ρῆμα καὶ παρέχει ὅ,τι ἕκαστος ζητήσῃ.
Ἂν τὸν τόνον μεταθέσῃς, εἰς τὸν θρόνον θὰ
[καθήσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς δὲ Μεριμέν

51. Ἀναγραμματισμός.

Ὄνομα θῆλυ τῆς Γραφῆς, εἰς τὴν Γραφὴν θὰ μείνῃ.
Ἂν εἰς τὴν τάξιν ἀλλαγῇ τῶν συλλαβῶν του γίνῃ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου

52. Αἴνιγμα.

Ἂν καὶ εἶμαι λέξεις μία, τρία πράγματα σημαίνω:
Μὲ τὴν πρώτη σημασία
Ζήσει με στὴν παραλία.
Μὲ τὴν ἄλλη, Θεὸς φυλάξοι, σ' ἀρρωσταίνω, σὲ
Μὲ τὴν τρίτη, φίλοι λύται [πεθαίνω
Εἰς τὰ ἄστρα θὰ με ἰδῆτε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχικαλαμπουρισμοῦ

53. Γωνία.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ὄνομα γυναικός.

+ ★ ★ ★ ★ = Καρπός.
★ + ★ ★ ★ = Νηρηΐς ἢ πόλις
★ ★ + ★ ★ = Φωτίζει.
★ + ★ ★ ★ = Ὄρος.
+ ★ ★ ★ ★ = Μουσικὸν ὄργανον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαλτέζου

54-55. Μεταμορφώσεις.

1.—Τὸ ὄξος δι' 7 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ *μέλι*.
1.—Τὸ *χῶμα* δι' 8 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ *λίθος*.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τρισοσβόνον Λατίφ.

56. Ἐρώτησις.

Ποῖον ζῷον ἔγινεν αὐτοκράτωρ, φιλόσοφος, γεωμέτρης, συγγραφεύς, ῥήτωρ, μαθηματικός, στρατηγός, ἱστορικός. . . καὶ τὰ λοιπά;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀλλοπροσάλλου

57. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Νὰ εὑρεθῶσι πέντε πτηνά, ἐκ τῶν ὁποίων, τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ πρώτου, τὸ δεύτερον τοῦ δευτέρου, τὸ τρίτον τοῦ τρίτου καὶ οὕτω καθεξῆς, νὰ σχηματίζουν πτηνὸν νυκτόβιον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμβρακιώτιδος Αὔρας

58. Ἐλλιποσύμφωνον.

(Ἀναγινώσκεται καὶ ἀντιστρόφως.)

ο ω - υ - α - η - ι α α - ι η ο υ - ω ο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θεᾶς τῆς Γεωγρίας

59. Γρῖφος

Ἄρης		Λύτης	
η η η	ν ἐ φ η	place	ἔως

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεμνῆς Κόρης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Μαθηματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 47

511. Περικλῆς (περὶ-κλείς.)—**512.** Πάργα-Πράγα.—**513.** Βραχίων-χιών.

514.

Ι Κ Α	**515.** Π	(κόΠου.)
Ρ Υ Η	Σ Θ Σ	(νῆΣΟΣ.)
Ι Π Τ	Σ Ο Υ Σ Α	(ΚάΣουΣΔμου
ΣΑ Ρ ΔΩ	Α Ρ Ι Σ Τ Ο Ν	(ΠΑΡΙΣΤΟΝ
Ι		
Ν	**516-517.**	Ὁ Μικίψας, βα-
Ο		σιλεὺς τῆς Νουμιδίας (μὴ κύ-
Σ		ψας.)— 2. Ἡ ἐχεμύθεια (χε
		μῖ, θεία.) — **518.** ΑΡΙΣΤΟ-

ΞΕΝΟΣ (Ράξ, Ἰστός, Στόνος, Τάρας, Οἰνάς, Ξένος, Ἑστία, Νάξος.) — **519.** ΑΟΥΘΡΟΣ (Λουδῖνον, Ὄφις, Ὑμηττός, Θῆβαι, Ἥρα, Ρόδον, Ὀζηρός, Σωκράτης.)— **520.** Κουτσὸς ἐστὸν κάμπο πηλαλεῖ, νὰ φτάσῃ καβαλλάρη.—**521.** Δίωκε μεγάλα, μὴ δίωκε μικρά.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις.)

Ἀντιλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρ. δελτάρια μεθ' ὅλων τῶν χωρῶν.—Mr Evangelos (καὶ ὄχι Michel, ὡς λανθασμένως ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον) M. Michalitsianos, Pirée (Grèce) (Β—10)

Ζητῶ ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν μὲ τοὺς ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ τάξει συγκαταλεγομένους συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως». —*Ὀνειροπόλος Ψυχή.* (Β—11)

Οἱ στέλλοντες 100 νέα Ἑλληνικὰ γραμματόσημα λαμβάνουν 100 εἴδη ξένα, κατάλληλα διὰ συλλογήν.—Ἄνθος Παπαβασιλείου, ὁδὸς Κηφισίας, 16, Ἀθῆναι. (Β—12)

Παραδίδονται Μαθήματα Γερμανικῆς, εἰς ἀρχαρίους καὶ μή. Τιμαὶ λογικαί. Πληροφορίαι Ὁδὸς Δαιδάλου, ἀριθ. 3 (Συνοικία Πλάκας) (Α—51)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902